

BYSTŘICE ^{POD} _{HOSTÝNEM}

2019

Přepis
besedy
konané
26.1.

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Bystřice pod Hostýnem 26.1.2019

Děkuji vám. Po čtyřech měsících, jestli se nepletu, jsme tu znovu. Těšila jsem se na vás jako vždycky a začneme, bude to ostré. Přichází strašně hodně dotazů... Já jsem včera večer spala u Stránských a vedle takhle na židli večer, než jsme se úplně rozloučili před nocí, tak ležela kočička. A protože já jsem vděčná za kočičky, které se nechají pohladit, kolem mě bylo v životě hodně koček, které zdrhaly a nebo se dají pomazlit, jen když ony chtějí, znáte to, kočka je dominantní, taková královna a vede. A tahle kočička vypadala úplně úžasně a tak jsem si troufla a tak jsem ji tak hladila, a pak jsem ji začala tak šimrat na kořeni ocásku a najednou... říkám: „Ty, Lubo, podívej,“ a uprostřed té páteře jí začalo takhle skákat. Tak koukáme, chechtáme se a najednou jsem cítila, jak mám v ruce obrovskou bolest. Jak ta bolest přese mě odtékala. Já říkám: „Ty hele, ale ono z ní něco teče.“ Najednou ta kočka otočila hlavu, tak bylo vidět, že se jí něco nezdá, protože ono když to odchází, tak vás to taky bolí, ještě to jako zabolí. Tak jsem tu ruku dala hned pryč a mrcha, nechtělo se mě to asi hodinu pustit.

Tak jsme si potom vysvětlovaly, protože Luba se mě ptala na to, jestli se mi to už někdy se zvířetem stalo, ano, stalo se mi. Já mám kamarádku, která má takového maličkatého Jorkšíra. Ne, není to Jorkšír, je to ještě ten menší, takový ten – čivava, ano, čivava. A já ho občas hlídám, protože občas jezdí do Poděbrad na firemní zábavy, a tak ho občas hlídám, máme spolu už spoustu zkušeností. Jednou jsem ho takhle hlídala a cítila jsem u něj obrovskou bolest na zadních nohách. A když přijeli, tak jsem jí říkala: „Hele, něco se mu asi děje, prosím tě.“ Ona říká: „Ne, nic se neděje, byl dobrý a teď taky – vítá nás, všechno dobré.“ Hele, za tři hodiny se ten pes nemohl vůbec postavit na nohy, tak jeli na veterinu a měl obrovský zánět v takových těch zadních žlázách, jak se vlastně mačkají u těch vývodů.

Takže i na těch zvířatech vlastně tu bolest vnímám. A teď proč to je, prosím vás. Já jsem taková černá díra. Všechno, tak jak vás učím, má svůj princip. Ano, takto se to vlastně projevuje. Je to i ve vesmíru. Zkuste si představit, že černá díra, když se k ní do určité míry přiblížíte, tak vás ještě nechá být, ale jakmile překročíte určitou hranici, tak už vás to vcucne a jedete do jiné dimenze. Je to takové „skladiště odpadků“. Ale ona má vývod, nebojte se, to ve mně nezůstává. Takhle to funguje i s vámi. Když mě bude poslouchat někdo, kdo ještě nebude úplně srovnán s tím, co říkám a nebude mít dost zkušeností pro to, aby pochopil, co Iva říká, tak ještě to tělo bude bouřit a nepustí ho ke mně. Ale jednoho dne – po nějakém vašem období, kdy něco pochopíte – vám to docvakne a začnete se velice rychle přibližovat a to už je vaše skluzavka do úplného, jiného Vědomí, které na vás čeká. A já, abych to tady doladila, tak tady mám zrovna jeden takový dotaz, který je docela důležitý, abyste slyšeli a věřte mi, že dneska to budou asi hodně silné informace, protože někdo mě může poslouchat léta, ale přesto ještě nemá všechno nažito a přesto ho ještě něco bude lákat. Tak dobře poslouchejte.

Naše milá Ivanko, kdysi jsem žíznilově hledala Boha, chodila na různé weby. Byl to mnohaletý proces. Od té doby, co jsi mi vstoupila do života ty, jsem několik let vstřebávala teorii tvého učení a snažila se věci vůbec

pochopit. Později nastoupila praxe. Ano, to bylo mnohem náročnější a trvalo to mnohem déle, ale ještě spoustu věcí dojíždí a někdy dost bouřlivě. Přesto občas nakliknu jeden ze tří duchovních webů, abych se mrkla, co se tam děje. Včera jsem si „náhodou“ poslechla video (teď neřeknu koho, to se nedělá, že jo – říká IA), který povídá o programech a o tom, že je potřeba se naučit opouštět svoje tělo, což se dá zvládnout asi zhruba do tří let. Popisuje astrál, vysvětluje úroveň a musím říci, že mu celkem dobře rozumím a dnes z jakéhosi impulzu ti přeposílám snad s dotazem, až jak moc souzníš s tím, co povídá. Objímám a těším se na přednášku z Bystřice. XY-nka

Tak. Mnozí z vás už budou vědět, co odpovím. Mnozí, i když slyšeli, tak jim to třeba možná i uniklo, tak znovu poslouchejte. Já ani nebudu pouštět tu ukázkou z toho webu, protože astrál, astrální svět, je podsvět hmoty. A to, co patří do světa hmoty, to ovládá hmotný pán. A pamatujte si, vy máte jako Duch – Vědomí – projít celou hmotou a vyhoupnout se na ni. To znamená – vy ji musíte takzvaně natrvalo opustit. To znamená, nedopustit, aby vás ovládala. Vy, co ještě nemáte dost zkušeností a přece jenom si ještě odskakujete, protože Satan někdy mívá pochybnosti, jestli vona ta Adamcová říká pravdu a jestli náhodou ta pravda není někde jinde. Tohleto nabádání je ještě stav, kdy vás ještě lákají nějaké věci. Já vás přeci vedu k obyčejnosti života. A jestliže se vám ten obyčejný život zdá málo, to znamená, že ještě potřebujete tu neobyčejnost, tak se vlastně děje to, že vás bude přece jenom něco lákat. Prosím vás, není to zle. Já vás nechci držet za nohu a za ruku a nikam jinam vás nepustit. Naopak. Vás to ještě čeká, abyste pochopili, že čertík, který vám nabízí smlouvu, vám napřed nabízí benefity, které tam vidíte. Člověk, kterému se nebude líbit vlastně obyčejný život, který žije, a vy ho napřed máte tak žít... Pozor, on je neobyčejný, ale to poznáte až v té obyčejnosti a skutečně prožité a rádi prožité.

Ten čertík vám napřed nabídne smlouvu, kterou si převezmete a napřed získáte benefity, ale vy ty benefity pak těžce zaplatíte. A ten, kdo si nebude jistý, jestli Iva říká pravdu, si je bude muset vyzkoušet. A Iva bude moc ráda, že si je vyzkouší, protože teprve tehdy opustí všechno, co se bude týkat hmotného světa. Na jedné benefici, když jsme byli před lety v Jičíně, tak tam přišla o přestávce žena a plakala a říkala mi: „Víte, já mám syna a on neustále cestuje v astrálu a je mu strašně špatně.“ Já jsem říkala: „Ano, on by mohl i zemřít, protože máme oživovat svoje tělo a když se nám ten náš osud nelíbí a záměrně se naučíme...“

A pozor, ta hmota vám to nabídne. Buď sama, vám to bude nabízet, abyste to dělali po nocích, nebo to někteří budou dokonce studovat, aby opouštěli svoje tělo, aby si tak zvaně ulevovali. Tito lidé si budou připadat výjimeční, lepší než druzí. Tam žádná obyčejnost nehrozí. Jenže tito lidé zaplatí slabostí těla, obrovskými platbami, protože to je projevovaná nespokojenost a on vám jej bude nabízet. Je to jeho úkolem.

Vy, kdo jste si poslechli přednášku, která proběhla v Teplicích nad Metují loni v létě, tam vysvětluji, že i Satan jako hmota, která je nosičem, abychom něco prožívali, tak ona nám slouží a je také Bohem. Akorát se objeví v určité fázi na začátku třetí dimenze, kdy se konečně vlastně teplota sníží na tu možnou stupnici, kdy je možné, aby se prvky

sjednocovaly. To znamená, že ta hmota je také božská. A ti, co budou opovrhovat tím, že vás Satan učí, ti se nedostanou ani o krok dál. Máte být vděční za jakoukoliv životní zkušenost, kterou jste si v osudu hmoty naplánovali. Kterou jste si připravili. Ale je zapotřebí být vděční. Takže, buď si to nastudujete, bude vás to lákat a bude to dobře. Přijdete si na zkušenost později, že už to nikdy neuděláte. Stačí se jenom rozhodnout.

Já jsem, je to asi týden, možná deset dní, dostala takový zvláštní dopis, na to vás také musím upozornit, protože vy víte, že bílou magii reprezentuje pýcha. Ano, ona je velice silná, náročná. Je to období, kdy vlastně ti lidé trpí. Protože v té pýše a v tom nazdvížení se nad ostatní jedince, na které shlížejí hmotnými očima, na jejich hmotná těla, a považují je za ně, tak se oddělují od svého vlastního já. Jste Vědomí. Jste Vědomí svého těla a všech druhých lidských těl. A pozor, i zbytku, který je uložen pod hmotou planety. To znamená, že když podlehnete té hře, která se tady odehrává a budete někoho posuzovat, kritizovat, oddělovat se na jakékoliv úrovni v čakře, tak vlastně vy drtíte a roztrháváte své vlastní vědomí a ten hmotný svět vám to musí dělat. Je to taková obrovská hra na schovávanou.

A v úrovni, která se nazývá bílá magie a někdy i černá, ale většinou je to rozšířené v bílé magii, si tito lidé dávají, protože je jim od Satánka nabízeno, tělo projektuje v různých, buď většinou v nočních hodinách, anebo i někdy v denních hodinách, těmto lidem nabízí duchovní jména. Za tato duchovní jména se tito lidé schovávají. A pozor, schovávají se i činy, které se tam odehrávají. A asi před čtrnácti dny mi přišel takový zajímavý dopis – velice krátký a stručný – a znělo tam: „Dobrý den, paní Adamcová, měl bych na vás dvě otázky, a když mi na ně odpovíte, tak vám recipročně odpovím, proč, to bylo tak silně vytištěné, proč jsem se ptal. První otázka je, jak se jmenujete a druhá otázka je, jakou mocí disponujete.

No, já už jsem věděla, kdo píše, že jo. A teď musíte slušně odpovědět. Mohla jsem to vyhodit, ale budu slušná. Ale já už jsem věděla, jaká přijde odpověď, protože je jednoznačné, že ten člověk se ptá na mé duchovní jméno. Ale já žádné nemám. Takže jsem mu odpověděla - na první otázku odpovídám: jmenuji se Iva Adamcová a všichni to o mně vědí. A na druhou: žádnou mocí nedisponuji. Načež za hodinu přišla odpověď: A je mi to jasné! Do prdele a žádná reciproční odpověď nepřišla. Hi, hi.

Milá Ivanko, nějaký čas tě i s manželem posloucháme a jsem velmi ráda, že jsi mezi námi, protože z vlastní zkušenosti mohu říct, že to, co říkáš, opravdu funguje a změnilo mi to život. Mám na tebe dotaz ohledně svých dvou zážitků, které jsem dvakrát prožila v minulém roce. Oba se udály během víkendu, když jsem byla doma. Ještě musím říct, že běžně mívám v hlavě spoustu živých myšlenek a zbytečností, které se dokola opakují. Jednoho dne jsem si však najednou uvědomila, že se cítím nějak jinak a i myšlenky se ztratily. Byla jsem najednou jen pozorovatelem dějů okolo sebe a svého fyzického těla, které mechanicky dělalo všechno jako obvykle, jen mně se zdálo, že pomaleji a soustředěněji. Mimo toho jsem se cítila jaksí lehčeji a svobodněji. Tento stav přišel a odezněl úplně nečekaně a trval několik hodin. Bylo to úžasné a jsem zvědavá, jestli se

ještě někdy bude opakovat. Proto se tě chci zeptat, zda už to bylo nahlédnutí do stavu 5D, nebo něco jiného. Děkuji ti velmi pěkně za odpověď. I s manželem ti přejeme všechno dobré v novém roce.

Ano, začne vám to přicházet velmi pomalu. První kroky, které k tomu vedou, je, že si po přednáškách, po povídáních, které jste slyšeli, a po pochopení a také po umenšení, které přichází automaticky ve vašem životě, protože to máte naplánované, když se odkládají reakce, jenom jste si všimli informací, protože Iva, prosím vás, je pro vás jen informace, nic jiného, kterou v osudu máte a je už nastaveno, jakým způsobem ji využijete, v kolika procentech. A přesně tak je to dobré, nezapomeňte na to. Nesmíte usilovat. Ale tady si všimnete, že se vlastně dostanete do stavu, kdy se obě Vědomí začnou od sebe odlepovat. Vaše tělo ještě dělá automaticky věci, které v minulosti dělalo, ale vy už vidíte, že vy ne, že vy byste se třeba už nehádali, nebo proti něčemu nebouřili, ale to tělo to dělá automaticky. Nebo třeba pláče.

Tehdy je zase další krok nutný, kdy si nebudete vyčítat, že se vám to nepovedlo, že třeba tělo pláče a nemělo by. Ne, nechte je vyplakat, jen to pozorujte a souhlaste. A klidně mu řekněte: jen se vybreč, to je dobrý. Protože to nejste vy, to je někdo druhý. Běžně se díváte na druhé lidi jako na někoho druhého, ale na svoje tělo jako sami na sebe. Ne, vaše tělo je také někdo druhý. A naopak – Vědomí vašeho těla je vaše skutečná realita a i Vědomí druhých lidských těl je vaše skutečná realita. A tehdy krok za krokem v tom životě si začnete všimnout těchto věcí a přijímat přesně tak, jak to přichází. Projdete si spoustou zkoušek, bude tam samozřejmě mnoho informací jako třeba být za darebáka, jak to přijmout. Jak přijmout jakoby strach třeba z komunikace, abyste někomu neublížili. Ne, všechno musí být vyrovnané. Nebojte se, vy máte stejná pravidla. Vy musíte mít stejná pravidla pro druhá lidská těla jako pro své tělo. Abyste našli nestrannost. Ta nestrannost je podmínkou k tomu, že se začnou dít takovéto stavy. Najednou je všechno lehké, jde vám všechno od ruky.

Já jsem to zažívala kdysi dávno v laborce, kdy jsem se jen dívala na ruce a ty ruce pracovaly a vytvářely úžasné věci. Ale ony mi nepatřily, já jsem si je nikdy nepřivlastnila. Vezměte si třeba, jsou lidé, kteří ještě dneska mají pocit, že se musíte pochválit, pochválit druhého. Ne, víte, stačí, když máte radost z práce, která se povedla druhému člověku. A stejnou radost z práce, která se povedla jakoby vám. Stav bez lítosti, že se něco nepovedlo jako druhému člověku a stav bez lítosti, že se něco nepovedlo vám. Vždyť děj je hotový, ten nemůžete změnit. A on potřebuje být zachován. Když by nebyl zachován, vezměte si, kdybyste měli vůli člověka, tak byste nikdy nevezli do zkoušek, které na vás čekají. Vy byste se jim snažili vyhnout. To nejde, děcka. Takže máte být fakt vděční a když opravdu někde nemáte být, tak ztratíte klíče, ujede vám autobus...

Já jsem nedávno zažila šílenou věc. Představte si, jak jsem byla nedávno nemocná, jak jsem si to prokašlala ty Otrokovice, jestli jste tady někdo byli, tak já jsem ten další týden měla mít soudní jednání, které máme vlastně s tou Naturou, s tím naším panem TDO. A představte si, že jsem si opisovala přímo z toho papíru, kdy má být to soudní jednání a mělo být ve středu 5. prosince v jednu hodinu. V pátek před tím, to už jsem marodila, tak mi volal náš advokát a říkal: Paní Adamcová, tak v to úterý se tam sejdem v jednu

hodinu, buďte tam, prosím vás dřív, protože vy jste dělala poznámky, já tam nemám nic k tomu, já o tom nic nevím.“ Říkám: „Samozřejmě, přijdu dřív, vysvětlím vám to.“

Jenže pak v to pondělí jsem koukala na ten kalendář a říkám: „Hele, advokát se spletl. To není v úterý, on myslel ve středu.“ Hele a protože jsem ten datum opisovala z toho papíru od toho soudu, tak jsem si byla jistá, že je to pátého. Já jsem teda opravdu ten týden proležela, byla jsem v posteli, abych to ze sebe dostala a taky jsem byla hodně unavená za ta léta. Tak po těch dlouhých letech jsem si řekla, že to opravdu vyležím. Ležím v posteli, znáte to, po několika dnech - hlavu jak vrabčí hnízdo, nenamalovaná, zelená...

Najednou za deset minut jedna zazvonil telefon a volá mi Zdenička Pollak. Já říkám: „Zdeni, co je?“ Ona: „Kde jsi?“ Říkám: „No v posteli. Zpocená, hrozná, ale hele, je mi dobře, zítra už chci vstát.“ A ona: „No ale ty máš být u soudu.“ Já říkám: „Ne, to je ve středu.“ „Ne, teď volala sekretářka od pana doktora, že kde jsi, že jsi tam měla být už v půl. Je už za deset minut jedna a ty tam nejsi. A on si neuložil tvoje číslo.“ Já říkám: „Ale já tam nemůžu. Já nemám umytou hlavu.“ „Ne, zavolej jí.“ Tak ona mi poslala číslo na tu sekretářku, já jí volám a ona: „Paní Adamcová, kde vy jste? Pan doktor je úplně psychicky na dně, protože o tom nic neví. A teď už tam všichni jsou, i soudkyně a protistrana a vy tu nejste.“ Já říkám: „Ale já nemůžu přijít, já jsem nemocná.“ „Musíte, je to strašně důležité.“ Tak říkám: „No tak, když chcete, tak chcete.“

Hele, já jsem shodila to pyžamo, takhle jsem si upravila ty vlasy, nenamalovaná... já jsem vypadala strašně. Taková, jako když zrovna lezete z pohřebního lože. Hodila jsem na sebe šaty, tyhle šaty jsem na sebe hodila, to bylo nejrychlejší, vlezla jsem do kabátu, skočila jsem do auta. A teď ještě otvíráte, že jo, bránu, zavíráte, jedete tím městem. A teď jsem zažívala zvláštní stav, který byl nádherný. Dřív před lety bych měla: „Ty vole, na mě čeká soudce, to bude průser, to určitě projedeme, ten se nasere.“ Ne. Tam bylo ticho. To auto tak plavalo, ve mně nic neřvalo, to bylo něco tak nádherného.

Teď jsem doplavala před ten soud a tam nebylo žádné parkovací místo. Teď si říkám, když teď budu hledat to parkovací místo, to bude zase dalších, já nevím, deset, dvacet minut. A tam už poslední auto nebo dvě parkovala přes takové to šrafování, tak si říkám, když dvě, tak třetí taky, že jo. Jsem tam takhle prdla to auto. Vyběhnu nahoru, hele, vona byla jedna hodina, tři minuty. Já nevím, jestli tam byla nějaká časová klička, mně to připadalo jako půl hodina. On byl teda informovaný, že přijedu do půl hodiny, protože jsem si myslela, to může trvat strašně dlouho. Já nevím, jak jsem se tam v těch deseti minutách dostala. Hele, za dvacet minut jsme byli venku, proběhlo jednání, přikázala nám mediaci, kterou já jsem navrhovala, ale on ji odmítnul, takže probíhá to dobře. Vylezu ven a říkám: „Pane doktore, prosím vás, nezlobte se, já vím, že jste říkal v úterý, ale já jsem si opisovala, že pátého.“ „No, hlavně, že jste přišla, já jsem neměl vůbec nic v ruce vlastně.“

Teď ono ještě mělo dohru, protože já jsem přišla k autu a tam byla pokuta. A teď tam bylo, že když do pěti dnů nezaplatím, tak že se to dá na magistrát a pak se to předá nějakému tomu vymahateli. Tak já říkám: „Hele, ať si mě prohlídnou i policajti.“ Tak jsem jela na stanici, pak jsem zjistila, když mi dali dvě stovky, že nemám peněženku.

Peněženku jsem měla, ale byla prázdná. A složenku řekli, že mají nejmiň na pět set, tak jsem řekla: „To vám nedám.“ Tak jsem zase jela do bankomatu. Bylo to veselé. A já jsem vám byla do hodiny přes všechny ty peripetie zpátky v posteli a zdálo se mi, že se mi to zdálo. Bylo to hezké.

Já se ještě vrátím tady k tomu dotazu. Ještě jsem vám tam chtěla dodat, že vlastně byste neměli, když už se vám objevují tyto stavy a blížíte se vlastně k určitým časovým prožitkům – třeba dvě hodiny, tři hodiny, půl dne - že přijde taková ta lehkost bytí, kde opravdu, opravdu nic neřešíte, je vám nádherně. Nesmíte si to přát. Jakmile byste to chtěli, aby se to vrátilo, na to si dejte pozor, tak se vám to nestane. Vzpomeňte si na pana doktora Tomáše, on říkával, že uprostřed samádhí kdybyste najednou chtěli, aby ten stav trval věčně, tak on okamžitě zmizí. Pak jste zase hmotou. To je vaše skutečná realita, která když nastane, tak trvá, ale musí přijít sama. A vy jako Bůh to, co tam trvá, to jste vy, to přichází samo a trvale až když je jasné, že ho ta hmota úplně propustí. Takže si to nepřejte. Čekejte, ono to všechno přijde samo.

Dobrý den, Ivanko. Nevím si vůbec rady, jak se chovat k dceři a jejímu otci. Dcera má přítele, v červnu jí bylo patnáct. Po té sociálce k nám jezdila, pak si našla kluka. Po třech měsících přijela na Vánoce, nic se tu nestalo, bylo to hezké. Nyní už opět skoro měsíc nic. Víkendy vypadají tak, že pátky je u otce, sobota a neděle spí a je u kluka, tudíž, že se ze všech sil snaží mi psát a že jsem špatná, že to nemám v hlavě v pořádku a že se vidat nechce. Otec je při ní a já se s tím nějak nedokážu smířit. Toto odmítání je jen proto, aby čas, byla po intru jen s klukem a tátou a mě to bolí. Nechápu proč hrála divadlo na Vánoce, neustále mi přes zprávy dává najevo, že nejsem nikdo. Tři měsíce jsem ji nekontaktovala, ani ona, ani já, pak přijede na Vánoce a je to znovu. Já prostě nevidím můj úkol do hloubky. Moc děkuji. Pokud někdy odpovíte, budu ráda. Krásný den!

Pamatujte si. Vám se narodí dítě, ono vám nikdy nepatří. A je jedno, jak se bude chovat, jestli bude v plusu, anebo v mínusu. Spoustu lidí, jak tady na vás koukám, tyhle zkušenosti má. Ano, máte to nastaveno v osudu. A máte to nastaveno proto, že v minulosti, v nějakém předchozím osudu, jste prožívali podobné stavy a nedovedli jste je přijmout. Nedovedli jste přijmout ten děj, který se v té hmotě děl. Jestliže máte dítě, které z různých egoistických důvodů, a vždycky to tak je, protože ego je stav útoku negativní emoce, a když vás to dítě z něčeho obviňuje a ještě kvůli tomu, že chce jít spíš za klukem než za vámi, tak je s otcem, kterému to vyhovuje, abyste vlastně byli roztržení.

Víte, rodiče se někdy obrovsky podílejí na demolici svých dětí tím, že se přes ty děti mstí jeden druhému. A pozor, být moudrým rodičem, znamená ustoupit, být za darebáka u toho dítěte a počkat si, až se s tím druhým, s tou protistranou skutečně vyškolí natolik, že pozná, že vás jednou bude potřebovat. Do té doby vám nesmí být líto, že se to děje. Musíte na toho človíčka myslet se soucitem. A pozor, nastavit mu hranice. A nedělat to, že aby za vámi chodil, abyste si ho upláceli. To byste to posrali ještě víc. Pardon, že jsem zase tak sprostá.

Já vám teda ještě řeknu takovou dobrou věc. Dneska v noci jsem prý třikrát volala do prdele. Nad ránem. Ale já si to nepamatuji. Hi, hi. Tak jsme se smály se Zdeničkou, protože jsem křičela jí do ucha samozřejmě. Říkala, že se v pět hodin ráno musela tak smát, že už neusnula, chudinka malá. Já říkám: „Zdeni, ze mě to asi fakt nikdy neodpadne.“

Tak a teď se vrátím ještě k té otázce. Dejte si pozor na přetahování se, podplácení. Je skutečně lepší, když budete na to dítě jen se soucitem a velkou láskou myslet, protože ono se potřebuje něco naučit. A věřte mi, že mu nebude jednou dobře, sám přijde. Tu dobu si ale musí prožít a i s tím, že vy ho nebudete litovat. Dojde k tomu, věřte mi, je to potvrzené. Žádné plakání. Dokud budete plakat, budou se opakovat děje. Vezměte si, že i to, že vás to dítě odmítá, a je jasné, že vy budete litovat, nesplňujete podmínky, aby všechno skončilo. Musíte být vyučováni. Už posloucháte mnozí, a zrovna i tato žena, velmi dlouho, dokonce je členkou skupiny na Facebooku a měla by už vědět, jaké jsou tam podmínky. Ale přesto, budete to vidět na všech okolních jedincích, ale ve svém vlastním osudu si nebude umět poradit, protože tam je zainteresované vaše ego. Vaše, takové to, moje, dítě. Tehdy je to proces nekonečný a dlouhý. Milujte ho. Jenže stav lásky není to, co vy doteď za lásku považujete. Stav lásky je stav bez útočící, neboli negativní emoce. Není to špatná situace, učíte se. Aby se tato situace zastavila, potřebujete to přijmout, to, co se děje, tak, jak to je. Jinak si to zase posunete do dalšího osudu. Nesmí vám to vadit, budete to respektovat, nebudete plakat, nebudete nenávidět osud, ani otce, který tam je jakoby negativní postavíčka. Nebudete nikoho hodnotit, ani posuzovat. A věřte mi, jednoho dne zjistíte, že když jste vše a veškeré Vědomí, že vy jste ti, kdo si to dělají. Jestliže moje Vědomí je ve Vědomí dcery a ve Vědomí mého muže, a ta jejich hmota mě zkouší, tak se čeká na dobu, kdy já nebudu mít vůči nim vůbec nic. A budete hodně prozkoušeni.

Ivuško, tady někde v přednášce vyprávíš, že Marie tady byla jako Ježíšova doplňující polovina v pohlaví na planetě. Ježíš, tedy to, co oživilo tělo Ježíš, byl z vyšší dimenze. Magdalenina duše byla z podsvěta Země? Pokud ano, mohli být kompatibilní? Třeba i ke zplození dítěte? A nebo i Magdalenina duše přišla zvenku?

Myslím, že nemusela. Že ženy, jak mají ten svůj kanál takový přímý, že ten protipól vyšší dimenze mohla držet jako punkt právě přes ten svůj kanál. Takové jin a jang. Poznali jste ji? Ne? To je Kája. Hi, hi. Ona je úžasná přece.

Někdy takto vnímám třeba kopečky. Vždy jeden hlavní – velký funkční, jako třeba Blaník, Karlštejn, Bezděz a vedle nich je takový malinkatý, který se tak často i jmenuje jako Malý Blaník a tak. A ten velký je jako mužský a ta malá tečička pevný bod umožňující hýbnutí Zemí, je žena v příslušné interakci. Vlastně jeden bez druhého nejsou v tomto smyslu funkční. No, to máš z toho, že nám vyprávíš, jak o tom potom diskutujeme. No, co naděláš, víš? Tak jo, klidně neodpovídej, píšu si to jen tak pro sebe a povídám si sama se sebou. Krásný den všem! Karla.

Já jsem ji pochválila, toto je celkem důležitá otázka. Pamatujte si – nikdy nezaměňujte a nemíchejte vlastně jablka s hruškami. Ano, vždycky se čas od času najde způsob, jak sem z vyšší dimenze někdo přijde, když nastane vhodná doba. To se děje celkem pravidelně. Je to docela výjimečné, ale děje se to. Ale vždy se musí respektovat vývoj hmoty. A Marie Magdalská ta zkrátka byla jeho druhou polovinou, protože ona v té době jediná ze všech apoštolů mu stoprocentně rozuměla. Ale bylo to tím, že její hmota byla připravená stejně tak, jako byl připraven obleček člověka Ježíše. Kdyby totiž nebyl připraven i obleček člověka Ježíše, nebyl by unesl tak silného ducha. Navíc, když by sem někdo přicházel z ještě o něco vyšší dimenze, už jsem vám to vysvětlovala, že vždycky v nějaké dimenzi se odloží část, aby to hmota, která není připravená, unesla, jinak by se vypařila. Takže ano, oni byli schopní ve své úrovni těl zplodit děti, byli schopní. Tam bylo důležité, že byli svojí polovinou, protože de facto k sobě patřili vývojem ve hmotě. To tělo bylo připravené na nejvyšší zátěž tady v té době ve třetí dimenzi, což znamená stav osvícení, i otevření třetího oka.

Těchto lidí tenkrát, v téhle době, bylo velice málo. I v průběhu těch dalších dvou tisíc let v počtu jedinců na planetě to je úplně mizivé procento. To není ani procento samozřejmě. Takže vidíte, že všechno má svůj postup. Tady se vždycky musíte orientovat jenom podle té hmotné složky, protože ona neunesla vyšší zátěž božství, než je jí dovoleno. To by nebylo možné. Ta těla by to nepřežila, takže by to bylo k ničemu, nešlo by to vlastně zprovoznit. I já jsem ve svém životě zažila mnohokrát, že bych nedovolila tělu nějaký egoismus těla Iva a v té době se staly úplně ší.., mám několik šílených zážitků, o kterých vám teda bohužel nemohu takhle na veřejnosti vyprávět. Ale v té době mě tělo vymístilo, protože jsem musela dodržet děj těla a tělo vyvedlo to, co vyvedlo. A pak jsem se zase vrátila a říkám si tak jo, tak teď to mám na sobě. Ano, je to nutné. Pak se to po určité době spraví, zkoriguje se to, všechny tyto věci se samozřejmě zaplatí. Byla jsem s tím srozuměna a souhlasila jsem. A to je pro to docela důležitá podmínka. Takže ono je to potom samozřejmě jakoby náročnější pro toho člověka, ale to vědomí už je tak vyvinuté, že je mu naprosto lhostejné, co se děje.

Ahoj, Ivanko, pokud čas dovolí, chci se tě zeptat. Když říkáš prohlášení na čakře: Otče, prosím tě, odpusť mi, že jsem si přivlastnila odpory svého těla se jménem a zdůrazňuješ – vidíte, prosím, Otce, tedy sebe, ne Boha. Hodněkrát jsi to vysvětlovala, pochopila jsem to tak, že všichni jsme součástí Boha Otce a hmota je Matkou, či jsem nedávala pozor. Děkuji.

Pamatujte si. Když oslovuji: Otče, prosím tě, odpusť mi, oslovuji svoje vlastní Vědomí. To znamená Vědomí své a v mém případě Ivy, i vaše. Protože moje hmota už mlčí. Kdybyste to říkali vy, což by u vás ještě nefungovalo, protože ještě nemáte zmlklou hmotu. Někteří možná ano, mluvím obecně, ano, to znamená, když ještě máte potřebu poslouchat Ivu, tak je jasné, že ještě přece jenom nějaké drobnosti tam zažíváte. Nehodnoťte se, prosím, nechejte to skutečně jen odeznít. To odezní úplně samo. Ale tady jde o to, že v této fázi vlastně oslovujete svoje vlastní Vědomí. Ale nerozlišujte to jako na Otce Boha a Matku Hmotu, pozor, Božství je jen jedno jediné, Hmota je akorát nosič, teď jsme si před chvílkou o tom povídali.

Tady je to, že oslovuji sama sebe. To znamená, já prosím sama sebe. A tehdy hmota, která pak slouží tomu, kdo hmotu odložil, sama po prožitcích toho druhého člověka, pustí to, co přehodnotil, od doby, kdy byl zapsán odpor, do doby, kdy dochází k platbě a setkání nás dvou. Ale pamatujte si, vždycky, když člověk 3D vyzývá Boha, prosí ho, on vlastně prosí sám sebe a neví to. Prosí ho hmota. Jestliže je hmotou, tak je oddělen a hledá ho. Ale vy jste tím Otcem – všichni – jeden jako druhý, jako miliardtý. Jste Bůh. Jen o tom mnozí samozřejmě ještě nevědí.

Dobrý den, paní Ivanko, jsem velmi potěšená, že jsem se před nedávnem dostala k vašim přednáškám přes moji známou, s kterou jsem se náhodou potkala. Nevěřím na náhody. Už dlouhou dobu navštěvuji léčitelku, která učí Kristovo učení. Očišťuje a cítím posun, ale pořád se mi opakují stále ty samé situace. Až jsem došla do stavu – co dál – a v tom jsem potkala známou, která mi poslala mejlem vaše přednášky a teď cítím, že přesně toto jsem potřebovala. Že právě toto je ta část, která mi chyběla – toto poznání. Jen se vás chci zeptat a zároveň poprosit o vedení Boha skrze vás, jak se vypořádat se strachem o dceru, protože když jsem slyšela jedno z vašich vyprávění, jak jste i vy cítila myšlenku, co byste dělala, kdyby někdo ublížil všemu dítěti. Mé dcerce je sedm let. Snažím se přijmout, že je důležité uvědomit si, že každý má svou karmu, svoji roli v životě a vůlí Boha je dobro. Jen jak to praktikovat? Ego a ty myšlenky pocházejí od negativní energie a jsou hodně silné. Jak se s tím vypořádat, s tím strachem? Je potřeba modlit se? Rozumím, že nemáme bojovat, jen co dělat, když se ty myšlenky objevují a nahlodávají mysl a jak vést dítě, když cítí strach? A ještě bych se ráda zeptala, jestli je možné se s vámi sejít na osobní výklad i usměrnění. Srdečně děkuji za váš čas i odpověď a děkuji, že jste. S láskou XY-nka.

Takže. Myšlenky jsou nahané ve vašem těle, ve vašem osudu. Proto nemůžeme svůj osud svojí vůlí člověka změnit. Můžete vše ale změnit, když se stanete Bohem. A Bohem se stanete, když osud se všemi ději přijmete takový jaký je. Jestli jste v minulosti, někdo z vás tady sedících, nebo ta paní, přišli třeba nějakým způsobem o dítě, nebo o někoho v rodině, může být, když ten prožitek byl obrovsky veliký, a ještě jste viseli na tom člověku, že další osud bude podobný. Ano, vy zastavíte všechno jenom stavem přijetí. A pozor, váš život je nekonečný. On netrvá jenom od tohoto narození do vašeho odložení v tomto životě. Trvá už dlouhé eony věků a bude ještě trvat nekonečně. Nikdy neskončí. Pozor, on nikdy nezačal a nikdy neskončí, což váš mozek ještě neumí pochopit. Ale to nevadí. Zkrátka, máte na to hodně dlouhou dobu, berte to takhle. To znamená, že jestliže dneska s tím něco „neuděláte“ a máte tu šanci, tak vám to bude všechno pokračovat a je to zbytečné. Osud je nastavený. To znamená, že myšlenky, které tam přicházejí – i toho strachu se o někoho bát – vidíte to, když tomu neodoláte. Stačí mu říct – já jsem chtěla svůj osud tak, jak bude, a to, co se stane, je hotové a já s tím nic neudělám a já ho potřebuji přijmout.

Jestliže se budete modlit, aby se to nestalo, tím vytváříte odpor k tomu, a další otevírání šancí k tomu, aby se to přihodilo. Protože jste se nesjednotili ve Vědomí Boha. Ve skutečnosti vaše skutečná realita nemůže být nikdy odtržena. Od toho dítěte ani od nikoho jiného ve vašem osudu. A dokonce ani od lidí, které jste nikdy nepotkala, protože vaše je Vědomí celé planety. Vy ani nikdy ve skutečnosti nemůžete být sami. To vám nalhává hmota těla, že jste někde sami, uzavření a teď si stýskáte, že vás někdo nechce... Kecá vám vaše tělo a kecá blbosti. A vy máte být vděční za to, co prožíváte. Ego nemá rádo, když souhlasíte. Ego umírá, když souhlasíte, takže jemu jde o to, abyste odporovali. Tak vás rádo bude strašit, rádo bude vyhrožovat, rádo bude prorokovat, bude vám projektovat různé pocity, co se může všechno stát. Jenže vše je hotové, není čeho se bát. To, co se uděje, jste potřebovali prožít, aby, až se to uděje, jste zůstali co možná nejvíc klidní. Teprve tehdy může začít proces toho napravování a sjednocování.

Další otázka je tady jak se sejít. No, já už nedělám soukromá sezení, to je téměř nemožné. Vidíte to, říkám – nedělám – a dneska jsem výjimečně dělala. To byla taková neuvěřitelná souhra náhod a ta dívenka mi psala už před mnoha lety, poslouchala mě od patnácti, takže dneska výjimečně jsem se s někým setkala a popovídala jsem si, ale jinak to dělám jenom skutečně tehdy, když jsem na statku a je tam skupina lidí. A věřte mi, je to moc krásné, protože všichni mají příběhy, které pomáhají i druhým přítomným. Je to takové nádherné setkání lidí v obyčejnosti. V otevření se toho, co se jim kdy stalo, co se dělo. Aby si mohli uvědomit, jak to skutečně pracuje podle principu, který jsem vám předložila. Můžete tam zahlédnout i vaše věci, i věci, které se týkají vašich bližních a jak to všechno vlastně pracuje.

Krásný dobrý den, Ivanko, předem vám chci poděkovat za váš vzácný čas, který budete věnovat mému e-mailu. Omlouvám se, že je tak obsáhlý, ale nejsem nějak schopná říci svoji situaci ve třech větách. Jsem maminkou nádherného chlapečka, rok a půl. Od jeho čtvrtého měsíce je ob měsíc nemocný, vždy to začne stejně – rýma čtyři dny, poté se zastaví, spadne mu na průdušky, poté se rýma opět spustí. Pediatrička z krve zjistila, že má téměř nulovou imunitu. Průdušky zvládáme, řekla bych, velmi obstojně, bez nutností hospitalizací v nemocnici apod. Má tchýně, i když nerada používám toto slovo, zní mi odpudivě vzhledem k tomu, že je to velmi hodná žena, mi doporučila světelný kořen. Dávám jej pravidelně do jídla tak, jak je určeno. Všichni tři jsme doma Blíženci, nicméně každý naprosto odlišný a snad ani jeden prchlivý. Říkala jsem si, že plíce k Blížencům patří, jen nevím, jestli netrpí Adámek přes mé odpory, které mohu prožívat.

Ano. Ano, trpí. Jestliže se o něj budete bát, bude se mu pořád něco dít. Protože hmota je učitel. To znamená, že bude využívat toho, že se o to dítě bojíte. Pak si ho můžete přivlastňovat, že jo, tak jako – nikomu ho nedám. Pozor, ono to pokračuje skutečně tímto způsobem. Pak také můžete mít lítosti, že zrovna vaše dítě je nemocné. A to by mělo být nemocné cizí, že jo. Musíte vždycky brát to, co je. To, co se děje, je z nějakého důvodu pro vás dobré. To nevadí. Já si pamatuji, když moje děti začaly chodit do školky, tak začaly být nemocné a mně by to bylo celkem jakoby jedno – když je dítě nemocné,

přijdete domů a začnete s léčbou, že jo. Musíte si teda vzít paragraf, je jasné, že jsme byli v té době obrovsky bez peněz. Ale co tam bylo pro mě jakoby nepřijatelného, tenkrát v tu dobu před těmi mnoha lety, bylo, že můj muž se strašně zlobil, že už jsou zase nemocné. A čím víc se zlobil, tím víc ty holky nemocné byly.

A jednoho dne jsem pro ně šla zase do školky, protože mně volali, že je zase některá z nich nemocná, bylo to snad po čtrnácti dnech. Teď zase to tělo mi tam hodilo takový ten proces: ježiši, co zase ten můj muž, co bude mít jako s tím za problém. A najednou se ve mně, pozor, samo ozvalo: ... Víte, vy potřebujete pochopit, že proces, kdy takzvané bod nula, to znamená, že kdy pochopíte, je nastaven. On není váš. Do té doby vás bude mordovat ten hlas toho ega, že něco odmítáte. Bude tam nabízet to, abyste to odmítli a vy to teda odmítáte. A najednou mně to bylo naprosto fuk, co řekne. Mně to bylo strašně jedno. Hele, od té doby nebylo nic. Ta Péťa si to tenkrát odmarodila a od té doby byly holky zdravé. Neměly ani nudli.

Před porodem jsem strávila spoustu času v práci, která mě skutečně hodně naplňovala, nicméně po dovolené v Banátu jsem si začala přát miminko, které mi chybělo v tom našem spokojeném životě. Adámek je, řekla bych, na první pokus, přestože jsme si říkali, že to může trvat i rok. Těhotenství bylo ukázkové, bez jakýchkoliv komplikací. Po porodu Adámek často plakal, jelikož trpěl kolikami. Říká se, že nebylo miminko ještě připravené přijít na svět a neumí jej zpracovat. Tatínek velmi pomáhal při těchto plačících scénériích a dodnes jsem mu velmi vděčná, jelikož bych se z toho jinak zbláznila. Přesně, jak ve svých přednáškách říkáte, ego začne pracovat a já si říkala, že jsem strašná maminka.

Vidíte, to už je uzavírání první čakry.

Hrozně jsem se trápila, abych něco nezanedbala.

Pozor, ano, to je takové to vaše jak chcete být dokonalí. A pozor, když chci být dokonalá, pro Boha to znamená prožitek, že jsem špatná. Proboha, vy se vyvíjíte, vaše dokonalost je ve vaší nedokonalosti. A když si to takhle řeknete, tak zjistíte, že jste vlastně úplně perfektní v tom stavu, v jakém zrovna jste. Ano, to se mění, to se vyvíjí, vy se posouváte. Jak byste se mohli vyvíjet, když byste dokonalí. No to by bylo příšerné. Ještě byste ani neunesli tu pýchu, pozor.

Postupně jsem začala získávat názor, že by nikdo jiný nemohl být pro Adámka lepší maminkou, jelikož on si vybral mě a ne já jeho, abychom tu společně něco nového zažili.

Ano, to je pravda. Jestliže i on nebyl schopný udržet vlastně tu jedničku v tom optimálním stavu, tak si teda vybral perfektní maminku a tou jste zrovna vy. Takže vy na tom teď budete společně pracovat v tomto společném životě.

Upřímně, moc jsem nikomu nechtěla Adámka půjčovat. Divné slovo, že? Měla jsem pocit, že jedině u mě bude mít vše, co potřebuje.

No a to je omyl. Za prvé, když chcete být tou nejlepší maminkou, pozor, to je taky určitý jistý druh přivlastňování si svého dítěte, ke kterému ta maminka patří. Víte a, pozor, nenaučte ho závislosti, pak bude rozlišovat... protože většinou ta maminka, bývají teda i jiné případy, ale většinou ta maminka chce pro ty děti opravdu udělat to nejlepší, ale od druhých lidských jedinců to dítě se až do takové dokonalosti nedostane. Ale pozor, on si má zvykat na různé jedince v tomto životě. Vy ho musíte naučit impregnaci, on musí být připravený, jestliže se kolem něj nesmí ani dýchat, aby ho něco neovanulo a nikdo mu neublížil slovem, tak pak ho postavíte někde do školky, kde mu hned první dítě ublíží prvním možným způsobem, jaký existuje, který nebude ve shodě s maminčiným chováním. Naopak, vy ho musíte strčit do toho světa. Pak budete dobrou matkou. A to je pro hodně matek strašně těžký problém, protože právě tam vám satan háže ten strach z toho, co mu kdo udělá. Jo, jo, to já vím, že prohlédnout tohle...

Nedokázala jsem se tohoto pocitu zbavit do jeho osmi měsíců a bylo mi hrozně, kdykoliv jsem si představila, že půjde na dvouhodinovou procházku třeba jen s babičkou. Dnes se děším, jestli jsem netrpěla nějakou psychózou.

Ne, vy jste si to jen potřebovala prožít, prosím vás. Žádné děšení, to by zase bylo jakoby v mínusu. Ne, zasmát se tomu. Zasmějte se tomu, jaké jsem já dělala krávoviny. No to je přece nádherné. Všechno musíte zplusovat, jinak se zase někde zadrhne uzlík a budete zase rozmotávat něco jiného.

Divím se, že mi nikdo z rodiny nevyhuboval a vlastně mě nechali být a dýchat, až jsem si sama řekla, že jsem schopná Adámka pustit s babičkou na bezpečnou procházku v parku. A tak všichni souhlasili. Iva se směje.

Teda, vy jste taky dáreček, jo.

Adámek tedy tráví s babičkou každou neděli a někdy i celý den, závisí to na babičky a dědovo programu. Mohla jsem svým majetnictvím způsobit, že ještě dnes Adámek nemůže dýchat?

Ano, mohlo vám tam být líto, pozor. Ano, je to i svazování, lítosti, že ho teď nikomu nedám, nebo by mi ho mohl někdo vzít. Pozor. Bacha na to. To se může ještě objevit i někde v jiné fázi. Bacha, až mu přijde do života nějaká pěkná štabajzna. Hi, hi. Abyste dokázala být hodnou tchýní, jakou máte dneska vy. Pozor, jako jo. Musíte se už od narození připravovat na to, že vám ho nějaká odvede. A že vám ho nevrátí. Hi, hi. Hele, co byste ode mě chtěli jinýho než srandu. Ale pozor, ano, takhle se na to máte dívat, proboha. Život pokračuje. A vy tady jednou nebudete a když svoje dítě na sebe navážete a vy jednou zemřete, vaše dítě bude strašně trpět a vy byste to chtěli? Jenom obrovský egoista by chtěl, aby jeho dítě trpělo až jednou zaklepe bačkorama.

Ale pozor, vy ho máte naučit, že vlastně ve skutečnosti to, co ho naučíte, mu bude dávat pocit jistoty, že tu jste s ním pořád. Učí se Vědomí od Vědomí, to si pamatujte. To znamená, že jestliže porodím dítě, tak mu dělám jenom schránku. Ale je to moje vlastní Vědomí, které tady zůstane v čase a v prostoru. A z něj zase vzejde další schránka, která

tady zase bude to moje stejné Vědomí udržovat. Já si rodim vlastní loď, na které budou vlastně stát moje další lidská těla, která tady jsou. A všechna jste vy, protože v nich, zdánlivě druhých lidských tělech, je vaše vlastní Vědomí. Takže klidně propusťte, ať je jakýkoliv děj, ať máte jakékoliv problémy s dětmi, nebojte se. Jestliže nebudete mít vůči nim ani tomu ději žádné negativní emoce, nikdy o svého potomka nemůžete přijít a ani o nikoho jiného. Jste Jednota.

Dobrý večer, Ivanko. Nejdříve bych ti ráda poděkovala za to, že jsi. Život se mi díky tobě změnil k nepoznání. V současné době u mě probíhají různé platby - bolesti zubů – nevadí, přijímám, zasloužím si. Jsem totiž narozená ve znamení Panny, takže kritika k ostatním, ale především nejvíce k sobě samé, je hodně silná. V této souvislosti mám malou nejasnost co se týká kritiky. Odpor je negativní emoce, ale aby kritika byla odporem, musí tam být i ten prožitek?

Ano, prožitek té emoce. Já třeba vyprávím spoustu příběhů o lidech, které by se vám možná mohly zdát být eventuálně i kritické, ale není to tak. Já jsem nikdy vůči těmto lidem ani situacím necítila žádnou negativní emoci. Tedy, nebyli pro špatní, nevadili mi, když se to dělo, respektovala jsem to, nezlobila jsem se. Maximálně jsem zahrála něco, když jsem zkoušela, jestli to na to bude reagovat nebo nebude, ale na to máte právo. Bůh to neví, když nemáte negativní emoci. Zkrátka, když ta negativní emoce není, smíte si říkat, co chcete a dělat, co chcete. Proto je ten svět tak strašně neprohlédnutelný a nemůžete na druhém člověku poznat, jaký ve skutečnosti je. Když mě uvidíte ve fázi shakespearovského dramatu, když někomu něco zahraji, a to já umím, pozor, tak si bude cizí člověk říkat – ty jo, to je vzteklá ženská, nebo ta má hubu jak šlejfir. A když bude vedle mě člověk, který bude vevnitř zuřit a s takovým tím ledovým klidem neudělá vlastně nic, jakoby bude jen mluvit, u tohoto Bůh bude vědět, u mě ne, protože u mě bude vlastně neustále tělo mlčet. A to je obrovský rozdíl, proto z vnějšího světa nemůžete poznat, jaká je skutečnost. Proto nemáte posuzovat, kdo jaký je. To je záležitost každého nitra. Na to nezapomeňte.

Podobně je to u odsudku. Když někoho posuzuji v klidu nitra, je to také odpor?

Ne, není, vy potřebujete mít nějaký popis toho vnějšího světa. Vzpomeňte si jenom třeba, jak jsem vám vyprávěla ze začátku samozřejmě ty moje prožitky třeba v mém prvním manželství, já jsem svého muže nikdy nepřestala milovat. Nemohla bych se sjednotit. Nikdy jsem se na něj ve skutečnosti nezlobila, nic jsem mu nevyčítala, jen jsem reagovala mechanicky, aby všechno proběhlo, a pak když nebylo jiného zbylí a udělala jsem všechno možné, byla jediná varianta, aby se něco naučil a poučil se a to on dokázal. A my jsme dnes obrovští přátelé a dokonce jsme teď byli, je to tři týdny, pro naše děti na letišti a my jsme se tam strašně nasmáli, čekali jsme tam asi hodinu, než přiletělo letadlo. A on mi uprostřed toho našeho povídání říká: „Ty hele, mně to furt vrtá hlavou, já si z našeho manželství nepamatuji vůbec nic.“ A teď jsem nemohla mluvit, on neposlouchá, teda mě myslím. Smích. Tak jsem se jen usmála a říkám: „To už snad nemusíme řešit, ne? To není zapotřebí.“ On říká: „No, máš pravdu.“ Říká:

„Úplně jak když mám hlavu vymetenou.“ Takže to mně bylo dobře. To je známkou toho, že jsem na dobré lodi. Hi, hi. Ano, přesně tak to je. Ten Bůh to neví, jakmile tam chybí negativní emoce. Ne, to je jen popis. Ale pozor, štávu ega a odporu tomu dává taková ta razance – tnout někoho, ironicky, zkritizovat, zlobit se, pomstít se. Jako, to jsou všechno věci.

Drahá Ivanko, prosím pár slov ke kosmologii mayské civilizace - v jaké vývojové fázi byli/jsou. Děkuji, Míša.

Míšo, jakékoliv civilizace byly do této doby na planetě, protože planeta do této doby – od svého vzniku až do této chvíle – vlastně putovala ve vývoji, v časoprostorové křivce, vše se odehrávalo ve třetí dimenzi. Bylo tady veliké množství různých civilizací - nejen mayská, Atlantida... Všechny, které budete znát, a budete o nich mít zápisky, oni vždycky vynikali něčím jiným. Mayové třeba obrovsky zvládli matematiku, také dokázali vypočítat tzv. Mayský kalendář, který skutečně vypočítal období, dokdy vlastně budeme v dimenzi 3D, což tady lidské vědomí odečetlo úplně jiným způsobem. Odečetlo to tak, že bude konec světa. Vzpomeňte si, co se tady prožívalo kolem toho roku 2012 ke konci roku. Ve skutečnosti to byl březen 2013, ale samozřejmě se nejednalo o konec naší planety, o to, že všichni zahyneme, tak to nejde. Jednalo se o hranici, kdy se planeta vlastně dostala do tzv. 4D brány, kdy přelétáváme. Ale vrátím se zpátky jakoby k těm civilizacím. Třeba taková Atlantida ta byla zase obrovsky zdatná v různých technických vymoženostech. Oni taky zdolali obrovské množství věcí, ale zase – musíte počítat, že vývoj civilizace, v té mechanizaci a ve vývoji tak, jak přichází, vyspělosti té společnosti, není tak podstatný, i když je také důležitý, tady je důležitý vývoj Ducha. A tyhle všechny společnosti ještě nesplňovaly podmínky 5D. Třeba Atlantida zahynula na válce, která byla obrovská, byla to jaderná válka a byla mezi černou složkou, černou magií, a bílou složkou, bílou magií. A v dnešní době tady žije hodně jedinců, kteří i v té Atlantidě tehdy žili. A samozřejmě se poučili, protože mezitím si prožili mnoho, mnoho životů. Takže všechny civilizace, které tady do této doby byly, patřily do 3D společnosti. Teprve teď, jak planeta poletí dál, budou vznikat společnosti, které budou výraznější a budou založeny na Jednotě. Jedno – má vám být jedno, co se děje, ale ne tak, že všechno zahodíte – máte pracovat ve prospěch celku. Člověk, který je sjednocen, je sjednocen v Duchu. To znamená, že nikdy nebude na nikoho útočit. Bude věci řešit jenom mechanicky. A pozor, všichni, co tady kdy něco vymysleli, zjistili, že jim to vlastně přišlo do hlavy samo. To byli jedinci, kteří v té vědě a technice přišli na věci, a bylo jim to dáno, právě v té pozici, že věcem rozuměli a zabývali se tím a měli to rádi. Někteří z nich se nedovedli přiznat k tomu, že jim to bylo jenom do té hlavy jen rozbaleno, aby si to mohli přečíst a sdělit to, ti si to třeba přivlastňovali. Ale pak si paralelně s tím zažili třeba hodně důležité stavy bojů třeba o nějaký technický vynález, nebo nějaké věci, aby se to samozřejmě nemohlo minout účinkem i z hlediska přínosu pro společnost a i z hlediska vývoje pro toho jedince. Takže doufám, že vám bude tohle tak po okraji stačit.

Milá Ivanko, mohla bys mi poradit, zda je možné vyléčit artrózu a vyhnout se operaci kolenního kloubu? I ve vyšším věku – 75 let? Které

nej důležitější kroky bys radila ve stravě, pohybu a hlavně po duchovní stránce? Děkuji za pochopení, Marie.

Tak, Maruško, kolena – je to jednička, ale pokud jsou tam založená kolena, je tam bývalá... je to platba na tvrdohlavost. Já, pokud bych vám mohla doporučit, pokud vy opravdu tu artrózu máte tak obrovskou v této chvíli a ve vašem věku bych i doporučovala výměnu kolenního kloubu. Ty kolenní klouby se dobře vyměňují, málokdy jsou komplikace. Ale pozor, vy moc dobře dneska víte, že když půjdete na operaci s čímkoliv, nejen s kolenním kloubem. Dejme tomu s hemeroidy nebo, já nevím, s něčím jiným, teď mě nic nenapadá, se žlučníkem a nebudete mít tu oblast zpracovanou, tak se to nepovede. Takže, prosím vás, zkontrolujte si, jestli ještě náhodou jste nějakým způsobem tvrdohlavá, nebo jestli ještě skutečně někde prožíváte nějaké takové ty odpory, které tam dřív byly, aby vám to znovu nedemolovalo jakoby život. A toto je důležité vědět. Takže jinak. Používat doplňky stravy, které jsou nastaveny vlastně na tu želatinu, dobrý je Collafit, Alavis to jsou ty koňské dávky, ano, ty jsou taky perfektní, to je pravda, holky.

Milá Ivanko, jak se díváš na devastaci Evropy díky řízení z centrály EU? Usiluje úzká skupina nějaké lóže z USA, snad i zednářské, o temnou světovládu ve svůj prospěch? Hovořila jsi o tom kdysi a i Karel Gott. S díky Marie.

Podívejte se, ano, hmotný svět to dělá, ale vy se toho přece nemusíte bát, vy máte odolávat jakémukoliv strachu. Není čeho se bát, protože stav vývoje bytosti zvané planeta Země, je nastaven. Všechno, co se tady odehrává. Já už jsem kdysi vysvětlovala, pamatujete, před rokem, nebo kdy byly ty volby, třeba pana prezidenta. Nebo jakékoliv volby jsou, cokoliv se děje vlastně i v Evropě, v Americe, na planetě, co se děje i u vás ve městě. Děje jsou zkrátka nastavené. Musí se odehrát tak, jak se odehrají, neboť byste se vyšmikli tomu ději. Vy zkrátka to rozhodnutí v sobě už máte zakódované a je pro vás potřebné. To znamená, že i počet lidí, kdo ho bude volit, je nastaven a to se nezmění. Takové to zdánlivé drama lidí ve 3D, kteří to prožívají, kteří o těchto věcech neví, pro ně je to dramatické, ti se při těchto pro ně dramatických situacích většinou obrovsky zablokují tím prožitkem k tomu. Nenávisť jakoby k tomu druhému kandidátovi a teď jsou různé pomluvy, intriky, to všechno... ale pozor, ti lidé si to nesou s sebou, to znamená, že když se snížím k tomu něco ovlivnit.

Ano, existují tady skupiny, protože už víte, že jste jenom pouze malá skupina lidí, která je schopná věci pochopit, druzí ne. A oni se většinou pohybují ve dvou důležitých silných, opravdu silných skupinách a to je hladina černé magie, ti co chtějí jakýmkoliv způsobem usilovat o světovládu a ti co samozřejmě chtějí, ta druhá skupina, je skupina bílých mágů, ti proti nim ještě bojují. A ti zažívají právě ty strachy o tyto věci. Ale ono se není čeho bát. Vzpomeňte si, jaké tady byly obrovské bouře a strach u lidí, když začalo to běženectví. Jak se lidi báli. Nás se to prakticky téměř ani nedotklo. A nedotkne. A přesto si spoustu lidí prožívalo svoje temné chvíle u těch televizních obrazovek, kde se strašně báli, co bude, jak bude... Vzpomeňte si, jak vlastně internet ovládá hmotná síla, hmotný pán. Kam si můžete kliknout a dostanete se k různým

informacím, to se můžete taky bát. Takové informace, že svět ovládnou třeba, dejme tomu, muslimové, že se tady všude v Evropě postaví ty jejich modlitební stánky a co všechno a jak nás budou oplodňovat, abychom rodili jen muslimy, až nás tady ten Alláh nebo kdo všechny zmanipuluje.

Ne, prosím vás, to jsou všechno hovadiny. Stůjte nohama na zemi a žijte si ten den, který tam máte a nepřemýšlejte o těchto věcech a věřte mi, že vaše okolí to třeba bude nějakým způsobem prožívat, ale vy ne, vy si budete žít ten svůj normální život. A tím jste z toho vlastně vyvlečení. Ale tu udičku vám tam ten Satan musí hodit, on vám ji musí předložit. A je to správně, protože vy každý z vás za sebe musíte být tím mistrem a odolat mu. Podle toho, kolik máte zkušeností, tak budete odolávat a nebo taky neodolávat samozřejmě, ale to už záleží na vás.

Podívejte se, i zednářství a všechny skupiny, které tady vlastně byly do této doby, pamatujte si, patřily k bílé magii. Ano, oni udržovali svoje tajemství, ale měli pozici a ještě dodnes mají, že jsou výjimeční, že ví něco víc a pozor, dělají čarodějné rituály, což je vlastně posazuje do nadvlády samotného krále hmoty a je to pro ně velmi náročný osud. Je to určitá pozice, která je skrytá, ale snaží se vlastně ovládat a tahat za nitky, což je pro toho jedince obrovsky nebezpečné. Vezměte si, že to, co děláte světu, svět dělá vám. Takže oni pak budou likvidováni a nevědí, že si to dělají sami sobě. Všechno, co uděláte světu, musíte dostat zpátky, protože vaše skutečná realita je jediné Vědomí. Žijte čestný život, nedělejte druhým lidem to, co byste nechtěli, aby vám dělali druzí. To stačí. Nežeňte se do vod, kde víte, že budete strašně zbiti. Ano, moudrý člověk nepůjde do politiky v tom smyslu jakoby zařídit svět lepší, protože se vám to samozřejmě nepovede. On je totiž nejlepší takový, jaký je, což je pro běžného 3D člověka strašně těžce pochopitelné. Vy se akorát buď chytíte a plavete s proudem 3D, anebo vás to vyplivne a žijete normální, klidný, krásný život.

Je cvičení tai-chi, či čchi-kung bílá magie? Děkuji, Petra.

Pamatujte si, vy můžete dělat cokoli, dneska jsem už o tom mluvila, to znamená i tai-chi i čchi-kung. Když to budete dělat pro radost, tak je to pro vás jen cvičení. Kdy si třeba ulehčíte nervozitě, procvičíte si tělo, naučíte se dobrému držení těla. Ale jakmile tam budu vstupovat proto, abych získal nějaké jiné vlastnosti a chtěl je někde využívat, nebo zneužívat, nedej bože, tak pak už je to úmysl, který vás ještě řadí do pozice magie. Takže dělejte věci jen s radostí. Nebojte se, nemusíte být tak strašně napřažení na to, co děláte, jestli je to – ježíš, můžu to dělat? Je to bílá magie, není to bílá magie? Ne, to je zbytečné. To už by byla obava, že jdu špatně a to už jste hmotou. To už vám vlastně ta hmotná složka začne narůstat a tělo vám bude dělat skutečně nepříjemné věci. Zase budete mít dobrou zkušenost, to je také dobré.

Milá Ivanko, je v pořádku aktivovat čakry přes zpívání samohlásek? Takový seminář vede pan Kekéši. Děkuji.

Ano, pan Kekéši. Ano, víte, vy byste měli zpívat, teď jsem o tom vlastně mluvila v tom tai-chi, to je to samé. Cokoli budete dělat a budete to dělat pro radost s úmyslem si zazpívat a naučit se ovládat hlasivky, to je o ovládání hlasivek, tak to bude v pořádku.

Jakmile tady budete mít v řadě sto lidí, polovina z nich to bude dělat jenom pro radost, pak je to čisté. Jakmile to polovina bude dělat pro to, aby si očistila čakry, budete v prdeli. Už je to odpor k tomu, jaké máte čakry. Uvědomujete si to? Pane bože, vy vyčistíte jakýkoliv odpor, který jste kdy udělali, pouze zaplacením. Čakra se nedá vyčistit. Dá se jediné, když už platba za určitý odpor probíhá a zobrazuje se, a to smí pouze člověk, který je vlastně po smrti ega, protože je vaším Vědomím, tak teprve tehdy vlastně odteče přebytek, ale zbytek platby zůstává a ten musíte stejně doplatit. Takže vidíte, že žádná jiná cesta nevede. Zapomeňte na nějaké umělé harmonizace a čištění, to jsou všechno nesmysly a hlavně je to podbarvené penězi. Ti lidé na tom obrovsky vydělávají. Anebo je pak ještě jedna možnost, chtějí zachraňovat svět, takže se taky demolují. Je to skutečně nesmysl. To tady pro vás bylo jako taková vějička, abyste se chytili v období bílé magie.

Ahoj Ivanko, chtěla bych se zeptat na tyto otázky či názor. Za první psychosomatika – ano, ne. Např. pupínky na pleti, kuří oko. Za druhé meditace, merkaba, anděl strážný. Je možné se objednat na skype rozbor? Děkuji, s láskou Martina.

Psychosomatika – samozřejmě, psychosomatika pracuje. Uvědomte si, že veškeré problémy, které máte a kdy jste měli jakékoliv nemoci, jsou psychosomatické. Na základních přednáškách jsem vám vysvětlovala, jak to pracuje. Pokud je vlastně rozhozené psyché, tak vlastně to tělo vám nabídne ten odpor, to znamená, něco se vám nelíbí, to už je to rozhození, vy si myslíte, když to máte v sobě, že ta myšlenka je vaše a reagujete, převezmete si ji a reagujete podle toho vstupu. To je klasicky 3D stav, když si myslíte, že jste tělo a jméno a samozřejmě tady nikoho nemohlo napadnout, že myšlenky nejsou vaše. Že jste jako ovečky, které zkrátka jdou za někým. Tehdy se vám zkrátka čakra, která má být v optimální velikosti, buď hodně sevře, pak je ještě varianta velkého otevření. Obojí má stejný dopad – přichází bolest nebo nemoc - po nějakém čase, kdy dochází k platbě. Takže lidé skutečně mají psychosomatické jakoby nemoci, všechny jsou psychosomatické, protože jsou na základě odporu přijatého od vašeho těla.

Proto jsem se vám snažila vysvětlit, že si všechno děláte sami. Po určitém období, kdy jste vývojově připraveni a pochopíte, tak pak nastane časová oblast, kdy si uvědomujete, že to tak skutečně je. Můžete si to ověřovat, ale ještě musíte zaplatit. Vy už nereagujete v těch podobných situacích podobně tělem, už to máte slabší, nebo už to dokonce někde cháplo, což je dobře, ale ještě musí být doplatky. A když budete mít, prosím vás, ty doplatky, nebo ty platby, zase – bez nářků, bez toho, že byste to nechtěli, protože to by byl zase další odpor k nemoci, k prožití k vaší platbě, takže zase někde v budoucnosti byste zaplatili. Ano, vzpomeňte si na člověka Ježíše, protože on vám vlastně vysvětloval, že musíte zaplatit do posledního haléře, než odsud odejdete. To znamená – ze stavu hmoty. Tímto to má pomalu nějaký děj v řádu desítek let – třeba deset, dvacet, třicet let, než jste schopní se těchto věcí jakoby zbavit. Ale důležité je, že dokážete rozumět.

Meditace, merkaba – v žádném případě. Pamatujte si, jakmile se vám zastaví ego, dojde ke smrti ega, tak jste automaticky ve stavu jakoby merkaby. Kdy se vám vlastně, vy teď vypadáte jako taková pyramida otočená na špičku, ale tam se to otočí, tam bude základna vlastně na té hmotě. Doteď jste se šplhali po hmotě nahoru, ale jakmile se vám otevře třetí oko, a to má jednu jedinou podmínku, nemůžete třetí oko otevřít tím, že budete medítovat, nemůžete třetí oko otevřít tím, že budete cestovat astrálem. To nalhává hmotný pán vlastně těmto lidem, bílým mágům, že zahlédnou budoucnost, co se odehrává, že vědí o věcech. Ne, neví. Třetí oko se otevírá pouze tehdy, kdy na první čakře, druhé, třetí, čtvrté, páté, i v komůrkách do hmoty, to znamená do levé strany, i v komůrkách všech pěti do pravé, takže tam máte deset pokojíčků, v deseti oblastech nebudete mít jedinou negativní emoci, když budete procházet tím svým osudem, tehdy jste chodící Bůh.

Začnou pomalu přicházet stavy, které teď popisovala paní v té první části, co jsme mluvili, to znamená takové stavy přijetí, blaha, pak zase odezní. Ony se budou po čase vracet, nesmíte je k sobě přitahovat, to byste zase byli tím hmotným tělem. Na to si musíte, na ten děj, počkat, to se stane automaticky a samo. Vy jste vždycky měli svoji vůli, ale svoji vůli Boha, jenom jste na ni zapomněli. Vaší vůli Boha byl tento osud, který žijete. A pokud teda chcete, aby se ten váš život ustálil a došel správného cíle, tak se potřebujete stát tím Bohem i v té hmotě a tím se stanete jedině tehdy, když jste pokorní a přijímáte celý děj i s hmotou i se situacemi tak, jak leží a běží. A nejlépe se přijímá s humorem a s optimismem. Nezapomeňte, máte k tomu dobrý nástroj. Využívejte ho.

Anděl strážný – no, to je taky taková berlička pro bílou magii. Už jsem vysvětlovala, že hmota je tu rozdělená na dobro – zlo. Hmotný svět je svět poznatelný, dualitní, to znamená, on se dělí na demony, což je zlo a dělí se na anděly, což je dobro. Ale dobro a zlo neexistuje – je to, co je. Posuzuje ten váš život a ten váš osud jenom vaše hmota, která za tím má negativní emoce a ta si dělí všechny věci na dobro a zlo. A už jste si všimli, že vedle vás bude ve stejné situaci někdo jiný a třetí a čtvrtý a pátý a všichni budete mít jinou míru zla a jinou míru dobra? Všimli jste si toho? Takže ono to není v tom, co se odehrává. Je to v tom, jaké už máte zkušenosti a co jste mohli pochopit. Ano, jednou zlo úplně zmizí a dobro taky. A budete vědět, že to, jak se to dělo, bylo správně, abyste pochopili, kdo jste. Tělo přestane bouřit, to znamená, že konečně prožijete to, kým jste. Uvnitř každého lidského těla je vaše Božství, světlo, blaženost. Vždycky tam bylo, bylo tam schované. Bylo schované pod tou dekou, která se jmenuje vašim jménem. Ta hmota střílí, tahle deka střílí proti světu, proti situacím, proti činům lidí, proti svému tělu, abyste si nevšimli, že uvnitř ve vás je blaženost. Takže se u každého jedince čeká na to, až to tělo ztichne, abyste konečně mohli být tím, kým jste vždycky byli, akorát jste na to zapomněli, protože ta hmota umí setsakramentsky řvát.

Je možné se objednat na skype rozbor? Já už skype rozbor nedělám, Martino, protože na to nemám čas. Mnoho lidí mi teď píše a nabízí se, jestli bych to teda nemohla udělat, ale nejde to. Pro mě je teď prioritní statek, takže pobyty na statku, a potom samozřejmě moje maminka, které se věnuji, a pak výjezdy, které jsou ven, protože ten statek jako místo potřebuji finančně udržet. Máme i zaměstnance a snažíme se pomoci i té přírodě, která tam je, aby to do budoucna mohlo působit dál a mohlo se tam založit i

permakulturní centrum a o to nám jde. Takže když už nějaká kačka zbude, tak se to vždycky jakoby utopí v té pomoci té krajině a v tom, abychom tam mohli fungovat a budovat ho pro vás dál jako místo setkávání. A, podívejte se, já se nedokážu koukat daleko dopředu, já to neumím. Dokud to bude pracovat, budeme pracovat, až to přestane takhle fungovat, budeme pokračovat dál jiným způsobem a zas ten život poběží dál. Ale svůj úkol splním, předám vám info. To je jediné, co mám udělat a to je pro mě prioritní. A také teď dochovat moji zlatou maminku.

A víc už skutečně dělat nemohu, protože já nemám svůj osobní život. Já přijedu každý večer domů a věnuji se mamince a pak teda jdu spát a mohu vám říct, že jsem třeba vloni v prosinci na Vánoce ani neumyla okna. Umyla jsem je na statku, abyste při návštěvě viděli ven. A pak i ta moje maminka, která byla vždycky obrovsky na ten úklid tak jako zaměřená, jo... vždycky říkala, „ty máš bordel... okna...“, letos říkala: „Vždyť jsou docela čistý.“ Ona už ví, ona mě vidí že jo, když někde umyjete 39 oken, tak už těch 5 doma, na to už se vyserete. Už máte pocit, že už jste se namyli hodně. A já jsem vlastně celé svátky, celé Vánoce byla s maminkou, a pak najednou, to byla taková nádhera, to bylo takové zadostiučinění, když přijela rodina. Protože když přijede rodina, a vezmete si, ono najednou pět lidí v bytě, všude jsou rozdělané postele, že jo, abychom se mohli vyspat, všude jsou nějaké kufry. Takže ta babička, když potom odjela ta rodina, říká: „Ty tu máš tak uklizeno.“ Smích. A nebylo. Smích. Takže najednou to ta maminka vidí těma správnýma očima, tou zlatou střední cestou a to se mi strašně líbilo. A tak jsem měla takovou radost, že jsme to všechno tak prožili ty svátky a že se to zase tak jako zarovnal a ona je tak šťastná v tom svém uklizeném baráčku a spokojená, nic ji neruší, a tak si tak jakoby chrochtá vždycky, když si vedle ní sednu, a to se mi líbí.

Drahá Ivanko, když začíná ekzém na pokožce okolo očí, je spíš suchý a dočervena i s otoky, je to platba na páté čakře? Souvisí to s emocí hněvu i strachu? Děkuji.

Ano, je to určitě platba a pozor, kůže souvisí i s jedničkou a tam jste něco nechtěla nebo nechtěl vidět sám na sobě. Varujte se toho. A když je tam otok, tak je to samozřejmě i stav, že vám vadí, jací jste. Tam je ještě takové to úsilí pracovat na sobě intenzivně a je to zbytečné. Nebyla by tato platba, kdybyste se brali takoví jací jste a respektovali to, co jste kdy komu udělali. Vzpomeňte si, když se dělají prohlášení, tak se v jedné fázi mluví jakoby k druhým lidským tělům a v druhé se mluví, že i já jsem učinil druhým lidským tělům činy své. A ony byly takové, jaké byly, i když byly lidsky hodnocené třeba jako špatné, ale já jsem musel tyto činy udělati, aby i druzí dostali novou šanci k tomu, aby poprvé vůči mému tělu a jménu nepřevzali odpor od těla svého. Vždyť se společně učíte, dopřic. Jak byste se chtěli vyučovat, kdybyste druhým lidem... vy třeba ani nevíte, že někomu něco činíte, ale jeho to strašně rozčiluje, že jo, to, co děláte a vy to ani vůbec nemusíte tušit. Já taky netuším, koho rozčiluji, ale je mi to úplně jedno, protože vím, že to pro toho člověka dělám ráda. Smích.

Ahoj Ivanko, už tě poslouchám několik let, ale ještě se sem tam objeví nějaký dotaz. Něco mě teď v životě zaskočilo - nečekaná exekuce – a tak se na to chci zeptat, aby mě to neseMLElo. Snažím se, přijímám, ale ten

první náraz, to byla síla. Poradila bys mi na ten první náraz něco? Prosím tě, máš nějakou berličku na toto prvotní překvapení? Byla bych moc ráda, kdybys mi poradila. Děkuji, XYZ.

Ano, hele, když se to stane, v první chvíli se zaměřit na své tělo, ne na tu informaci, co přichází zvnějšku. Klid, klid. Teď si zkrátka sednu, rozdejchám to, a pak začnu konat. Když budete klidní, začne vám do hlavy skákat, co udělat a nebo vám někdo vedle vás poradí, jak postupovat správně. Existují i kanceláře, kde vám poradí, jak se dostat jakoby z dluhů a je to snad i zadarmo ta právní poradna. Já mám dokonce pocit, že existuje u nějaké televize, jestli u Novy, nebo... byl nějaký pořad... vy tady kýváte. Já vím, že maminka na něco takového koukala. Víte, když budete běsnit a když budete skutečně v odporu a teď budete: ježíš, co já budu dělat, o co přijdu... a tohleto. Ne, jako, jít, vyřešit, domluvit se. Všechno se dá zvládnout, věřte mi. Pak vám bude pomoheno. Různými způsoby.

Mám kamarádku, která se dostala do strašně obtížné životní situace. Ale neuvěřitelné. A ona dokázala, protože ona, to se jí stalo, když už znala informace – přednášky poslouchala od roku 2011, co vylezly Staré Křečany. A pak, když se dostala do velice náročné situace, kdy přišla o byt, ten byt musel projít vlastně aukcí, mezitím strašně klesly ceny nemovitostí, takže tam zůstal obrovský dluh, já nevím asi 1,8 milionu, ale ona to opravdu brala tak, že se postavila čestně k tomu, že to splatí. A přitom je sama s dítětem. A stalo se, že mi pak jednou volala, šla k soudu v Praze a říká: „Mysli na mě, drž mi pěsti.“ Já říkám: „Jasně, to víš, že jo. Zůstaň klidná, neboj se, to bude dobrý.“ Měla to od celé hodiny, už nevím, jaká to byla hodina, jestli jedna hodina a v jednu hodinu dvacet mi volá. Já říkám: „No nekecej, ty jsi tam nedorazila? Nenašla jsi soud?“ Ona říká: „Představ si, my už máme po soudu. A ten advokát kroutil hlavou a říkal, že to v životě neviděl, co se dělo.“ Představte si, že dvě banky se zapomněly přihlásit. A ten advokát říká tomu soudci: „No a co se teď bude dít, když zapomněly, to se přeloží jednání?“ Ne, mají smůlu, oni na to měli datum. Když zapomněli, tak ty statisíce nedostanou, takže jí zůstala jen polovina z toho 1,8 milionu, asi 800 tisíc. A už to má skoro umořené.

Přijměte úplně všechno. Je to tak, jak to je, mám to v osudu, v klidu a v míru budu pokračovat krok za krokem. Neběsnit, jasně, nevyhrožovat, neukazovat prstem, že za to někdo může, já ne. Ne. Božská spravedlnost je dokonalá, ta dožene každého člověka. Vy nikdy nevíte, co se mohlo dít. Také existují případy, že se pak zjistí, že to třeba bylo omylem. Jako teď je hodně případů a teď i na statku jsme o tom častokrát hovořili, že i třeba jdete na vyšetření, teď vám řeknou, že máte rakovinu v posledním stadiu. Teď třeštíte oči a za dva dny, vy už se pak smíříte se životem, zjistíte, že se nebojíte, tak jo, tak jdu do toho, protože posloucháte léta a za dva dny vám řeknou, hele oni v laborce spletli výsledky. No to je přece úžasné – zjistit, že se nebojím smrti a že to umím konstruktivně přijmout a jdu dál. Jdu dál.

Dobrý den, mám problém se sousedy, kteří mají dva psy a ti neustále štěkají – čtyři hodiny v noci. Snažila jsem se na to upozornit a prosila jsem o klid, ale je to nezajímá. Obrátila jsem se i na policii, ale psí štěkot

***není rušení nočního klidu. Už to vše trvá deset let a vadí mi to stále víc.
Jak tu situaci řešit?***

No, heďte se, zkuste si koupit špunty do uší. To je nejlevnější. Možná vám to nebude stačit, ale věřte mi, já jsem zažila sama s mojí maminkou, to bylo úplně neuvěřitelně údivné, kdy moje maminka byla vždycky ráno taková mrzutá, ale to už je dlouho, to už je asi deset let, ale oni ti dva blbci ještě stále žijí. Taky dva psy máme takhle přes roh, my takhle sousedíme jakoby přes kříž s druhou zahradou a tam mají takového jednoho velikého vlčáka a menšího takového oříška. A ty furt... on měl ten jeden takovou fistulku a druhý takový bas a ti dva když teda, to bylo žůžo. Ale já jsem je neslyšela, já jsem je nevnímala. A tenkrát ta maminka, já vždycky říkám: „Mami, co ti je? Ty se tváříš tak...“ Říká: „Ti dva blbci mě zase nenechali vyspat.“ Já říkám: „Jací blbci?“ „No, ty je neslyšíš?“ A teď jsem jakoby slyšela, jak tam ti dva jakoby šňafou, ale to bylo z takové dálky. Pamatujte si, když je ego našťvané na nějaký objekt, tak vám zesiluje projekci v těle. Vy to slyšíte jako strašný rachot. Věřte mi, je to tak.

Vzpomeňte si, jak jsem vám vyprávěla, tenkrát ve Studiu osm, jezdívala ta Iva z té Prahy a říkala mi, jak dělala v nějaké bance a tam bylo asi sedm lidí v místnosti a tam byl pán, který měl takové pižmo, takový odér. Někomu smrdí pot, jo. Ono taky záleží, že jo, jaké máte DNA a jak se myjete. Ale ona říkala, že on se myje, že je čistotný, ale zkrátka... nebo co jíte, já nevím – mohl jíst třeba každý den kilo česneku, že jo? To už pak ovlivní odér těla. To je různé a to neovlivníte. A pozor, všem v té místnosti to strašně vadilo, ale jí extrémně. Ona říkala: „To se nedá vydržet.“ Já říkám: „Hele, domlouvej svému tělu.“ Za měsíc jsem přijela znovu do Studia osm a ona říká: „Jé, minule jsme tady řešily tohle a já ti chci něco říct. Představ si, ono je před Vánocemi,“ to bylo v prosinci, „a my jsme měli nějakou party a tam jsem zažila na té party od té banky neuvěřitelné překvapení, protože jsem se v jednu chvíli natahovala k takovému tomu bankovnímu, k těm miskám takhle vysokým, tam byly naskládané nějaké lahůdky, tak jsem se natáhla...“ Tak najednou zjistila, že ten pán, co měl ten odér, za ní se taky natahoval a říkala: „Já jsem to cítila, ale už mi to nevadilo. Ještě jsem ho teda poznala jako jo.“ Hi, hi. „Mě až udivilo, že mě to tak neiritovalo. To tak fakt stačí jenom domlouvat tomu mému tělu, aby...?“

Můžete na ty psy říct: „Hele, oni za to nemůžou, že jo, oni hlídají.“ Dívat se na ta pozitiva. Ještě když potom přidáte vůči těm psům tu agresivitu a ještě proti sousedovi, který za to může, toho se nikdy nezbavíte. Věřte mi. Tady ten příběh měl ještě pokračování - za delší dobu, asi za čtvrt roku, tam zase přišla do Studia osm, když jsem tam byla a říká mi: „Ivi, pro mě už to skončilo. Já jsem trpělivě domlouvala pořád dál a představ si, oni mě povýšili a já mám jinou kancelář a jsem tam sama.“ Možná dostanete nějaký domeček. Hi, hi. A nebo se odstěhují, až se s nimi smíříte. Ne, ano, my samozřejmě žertujeme, ale neberte to v žertu. Já bych udělala všechno pro to, abych se toho zbavila, takže nejbližší a nejlevnější jsou za 10 Kč špunty v drogerii. Využijte toho a přestaňte se tím zabývat, jo a zůstaňte v klidu. Mějte ráda sousedy a mějte ráda i ty psy. A pozor, pak se začnou dít věci.

Milá Ivanko, obracím se na tebe ještě jednou a prosím o radu ohledně dcery. Potřebovala bych víc porozumět tomu, co se děje a jak reagovat. Před necelým rokem se mi svěřila, že se vnitřně cítí jako kluk a potřebuje řešit nesoulad mezi vnitřním pocitem a tělem. Bylo to před patnáctými narozeninami. Říkala jsi, že se máme snažit co nejvíce oddálit lékařské zákroky, aby ji to opustilo. Pochopila jsem správně, že se jedná o to, že ji hmota pokouší?

Ano, a víte proč? Já pak ještě budu pokračovat ve čtení. Já jsem to nedávno vysvětlovala někde na Facebooku, to už je asi tak půl roku, možná pět měsíců. Vzpomeňte si, vy jste tady dneska nejbliž sami k sobě jako k celému Vědomí, jak jste kdy byli. Je to váš jakoby poslední život ve 3D fázi, nebo jeden z posledních životů, když rozumíte Adamové. To znamená, že když je poslední, dohání vás všechno. Jen si zkuste vzpomenout v tomto životě, kolik lidí nesnáší druhé pohlaví. Muže zklamaly ženy, tak odmítá ženy, ženu zklamali muži, odmítá muže. Když máte obrovský prožitek, odložíte tělo a narodíte se v této době, tak abyste si byli nejbliž, tak se budete cítit jako jiné pohlaví v těle jiného pohlaví. To znamená – budu ženou - ale tady vás musí dohnat ten pocit, že vlastně nesnášíte sami sebe. Jo, vy se cítíte jinak. Je to peklo. Je to strašné peklo. Ano a pozor, je odporem, když se to předělá, ale pozor, někdy budete muset ten krok udělat. Když budete vědět, že se to nelepší a že ona o to usiluje, bude si to muset prožít a třeba i nějakou skutečně tu hladinu v sobě najde. Ale ještě to s odpory v jejím životě nebude končit, ještě si je bude v nějakém životě prožívat. Je to o tom smíření se. Správný postup je, že se smírím s tím, kdo jsem. Dneska jsem žena, tak si odžiji ten ženský život. Budu sice třeba povahově trochu jako kluk, ale měla bych to udělat, protože na mých reakcích závisí i reakce druhá a to reakce mých bližních. Zkuste si představit, že máte rodiče. Už kvůli rodičům, abych je nehradila, ale víte, co? Oběť ve smyslu oběti je, když něco udělám a teda jakoby to nechci, ale jestliže to pro ty lidi udělám ráda, tak to není oběť. Rozumíte mi? Jenže když to ten člověk nedokáže a chce si prosadit ty svoje dobré pocity ve svém těle – dobře.

Další otázkou je, vezměte si, kolik dětí tady existuje třeba jenom u nás v České republice, ne jen na celém světě, že třeba měly otce a matku a najednou mají dva otce, nebo dvě matky. Že ty děti tím mohou trpět. To vidění se jim zkrátka obrátí, jsou jiní, nebo se jim mohou posmívat děti ve škole, to také může být. Nebo jim nějak ubližovat jiným způsobem. Takže toto všechno vlastně ten jedinec riskuje. Za sebe můžete jednat jenom vy. To znamená, že jestliže s ní budete soucítit, nebude vám to vadit, za vás ten člověk nezaplatí, protože i vy jste v rámci toho jejího společného programu Vědomí. Ostatní, kterým to jedno nebude, mohou to být prarodiče, já nevím, může to být váš partner – otec toho dítěte - tam jsou různé varianty. Takže, je tam ještě další následná demolice přes ega druhých lidských těl a to vždycky zavání ještě nějakým pokračováním a nějakým doladováním. Ale nedá se nic lámat přes koleno. Já to budu teď číst dál ten dopis, jo?

Je to tak, že Vědomí pohlaví nemá a mělo by se naučit ovládnout svoji hmotu, ať se narodí v těle jakéhokoliv pohlaví?

Ano, ale pozor, má to svůj čas. Ten čas, kdy ovládáte svoje tělo, nastává, až když nemáte negativní emoce. To vám vlastně celou dobu vysvětluji. Dokud je ona má, tak nemůže ovládat svoje tělo, protože tělo ovládá ji. To Vědomí je slabé. A to tělo by se mohlo hodně zdemolovat. Takže pokud o to bude usilovat a bude se opravdu zuby nehty snažit, možná k tomu dojde a bude to pro ni úlevné, ale bude to takový mezistupeň a vy se s tím budete muset smířit. Nebudete plakat, nebudete toho litovat. Zkrátka si zvyknete, že vaše dcera je syn. A možná, že vás smíří i to, že bude šťastná, tak jí to budete přát, ale tím její cesta samozřejmě nekončí, bude pokračovat, ale to vám může být úplně jedno. Ona vám nepatří. Její vývoj je nastaven v jejím výběru části Ducha. Takže se vlastně věci dějí správně. Ono to má, vidíte, vlastně hodně rovin, jo a vy potřebujete vnímat postupně všechny tak, jak to jde. Protože pokud by nenáviděla svoje tělo, mohlo by tam dojít k obrovské zášti a mohla by vážně onemocnět. A to byste také jakoby riskovali.

Já sama jsem v dětství a v dospívání prožívala velkou nespokojenost s tím, že jsem se narodila jako žena. Byla jsem přesvědčená, že to mají muži ve světě lepší. Postupem času jsem se smířovala s mateřstvím a vše jsem přehodnotila a začala jsem být velmi spokojená s tím, že jsem se narodila jako žena a mohu být matkou. To, co se děje, s tím souvisí? Mám to jako součást platby za svoji nespokojenost?

Ano, je to možné, protože vy jste tím možná mohla nějakým způsobem týrat své okolí. Možná, že se to u té vaší dcery může také ještě narovnat. Vyprávěla jste jí o tom? Zkuste si s ní o tom popovídat, že jí rozumíte, ale že u vás se to změnilo. Pozor, někdy kolem vás proletí takové řeči jako: muži to mají lepší, nerodí, nestarají se... To není pravda, pozor. Oni oplodňují, že jo, pánové? To je taky fuška. Smích. Postavit se k rodičovství jako otec, to je také důležitá věc. Ne, nebojte se, oni to mají zase samozřejmě těžší v něčem jiném. To my, ženy, které se většinou jakoby staráme o ten rodinný krb, a pak jsme si nabraly v rámci toho, abychom se vyrovnaly mužům, že se staráme nejen o krb, ale chodíme i do práce. Dřív třeba za první republiky to nebylo, že jo. Každý muž se ženil tehdy, kdy uživil ženu. Ženský, mě by to nebavilo. Hi, hi. Sedět jenom doma a mít navařeno a uklizeno a čekat, až přijde. Já bych zblblá. Teda jako jo. Takže ten vývoj šel dobrým směrem, bylo to v rámci té emancipace, ale tím jsme ukrojili trošku větší krajíc, ale to nevadí. Vždyť přece větší trénink je větší výdrž a my ženy opravdu hodně vydržíme. Neříkám, pánové, že vy vydržíte málo. Vy taky vydržíte hodně. Hi, hi. Když nás máte vedle sebe teda. Smích.

Ve škole už to řekla spolužákům a ti to přijali vstřícně. Takže ve třídě a mezi vrstevníky vystupuje jako kluk. Sexuoložka s psychiatrem se shodli na tom, že jde o transsexualitu jako z učebnice a doporučují léčbu – změnu pohlaví. Teď by se měly začít podávat mužské hormony, které by zamezily tělu dovyvinout se do ženské podoby a vzhledově se spíše měnit v muže. K operacím se přistupuje až po osmnáctém roce. Je odporem nesouhlas rodičů s hormonální léčbou?

Heleďte se, jí už je kolik? Patnáct? Já to tady nevidím. Jo, ano, ano, ano. Jestliže je jí patnáct, tak ona je... vzpomeňte si, já jsem vám říkala, že nemohu sahat na dítě, když je mu patnáct a víc. Musí souhlasit to dítě, to už je za sebe v patnácti letech jako Duch odpovědné. Už ví, co chce. Do té doby, do patnáctých narozenin, mě může požádat rodič – buď matka nebo otec, ne už prarodič, tam už je karmická vzdálenost delší. To znamená, že jestliže už jí je patnáct a rozhodla se... vezměte si, že všechno jí hraje do noty. Všechno tam jako klape – rozumí jí spolužáci... Já mám kamarádku, je to báječný člověk, která zůstala sama s dvěma dětmi, a v práci, ona má cukrárnu, v práci jim tam nastoupila kolegyňka, která se taky cítila jako muž. Později se předělala a dneska je teda k nerozeznání od muže. A oni spolu žijí a jsou šťastní. Takže, najdou si možná tu cestu k sobě. Já bych si asi s vaším partnerem sedla a popovídali si o tom. Kdyby ji to hodně, ale hodně demolovalo, tak by fakt mohla onemocnět.

Můžeme pro ni něco udělat? Jak s ní mluvit?

Sednout si a být nestranní. Vžít se do ní. Jestli opravdu tak strašně trpí, tak bych jí to dovolila.

Budu vděčná za jakýkoliv komentář. Děkuji, XY.

No, držím vám palce. To je hodně těžké rozhodnutí. Samozřejmě už se nedá zvrátit. Ale znám paní, která takhle měla dceru a syna a dneska je z té dcery syn a je šťastný. A říkala: „Já už jsem si zvykla. Dlouho jsem jí... když byla vedle mě, tak už jí říkám tím mužským jménem, ale když je ještě pryč, tak o ní ještě mluvím jako o ní. Ještě jsem si uchovala tak tu půlku, těch 50%, ale když vidím, jak je šťastná, tak už mě to opouští a rozpouští se to, ale trvalo to dlouho.“ Je to o respektu. Ten respekt máte na třetí čakře. Nebraňte. Je to to samé, jako když dítěti poradíte – hele, neběhej tady po nerovné půdě, ještě neumíš tolik běhat, zakopneš, odřeš si koleno – a ono běhá. Je to o respektu k tomu, že když si odře koleno, tak už si to bude pamatovat. Samozřejmě, že koleno se nedá přirovnávat ke změně celého..., ale je to vlastně na stejném principu. Zvažte, jestli byste byli šťastní, kdybyste vedle sebe měli nešťastného rodinného příslušníka a hodně by ho to drásalo. Nenávidět svoje tělo, je obrovský zásah do psychiky. Zkuste to. A uzavřete to. Odhlasujte si to, přijměte to a pusťte to. Ono to po čase zanikne.

Ivanko, čekala jsem ve frontě, než mě obslouží. Přistoupila ke mně žena, ze které jsem měla nedobrý pocit. Místo ochrany jsem si vzpomněla na tebe, kdy říkáš, že vše máme nechat proudit tak, jak to k nám přichází, žádné ochrany a pojednou jsem ucítila teplo v levé dlani. Řekni mi, jak je to s naší intuicí, zde úplně selhala. V momentě uvolnění se z té nepříjemné ženy stal anděl. Děkuji za sdílení, Helča. P.S.: Prosím vybočený palec – značí něco – děkuji.

Záleží, jestli na noze nebo na ruce, to jste tady nenapsala, Helčo. No, to nevádí, třeba mi to řeknete o přestávce. Víte, Satan vás rozděluje, miláčkové. Vaše vlastní tělo vám nalhává, že ta baba vedle vás je zlá. Vy si pak uděláte ochranu (pobaveně) – takové to brnění – a jedete v tom, ale je to váš útok. Mně je jedno, kdo vedle mě stojí, ať by se

choval jakkoliv. Pro mě je to Já. Já mám soucit s chováním každého lidského těla, protože vím, že to není jeho skutečná realita. Tím pádem si mě ten člověk vůbec nevšimne, i kdyby byl opravdu „zlý“ - tak lidsky, tak, jak se na to člověk dívá – ale rozhodně nenapadne mě. A i kdyby se někdy stalo, že nějaký takový incident vznikne, to už jsem vám vyprávěla, tak to bylo kvůli tomu, že kolem nás byli lidé – druzí, druhá lidská těla – která potřebovala vidět úplně jinou reakci - úsměvnou, zmírňující. A bylo důležité jim zahrát divadlo. Víte, o tom se jen mluví, o té intuici. Jsou hezké věci a věřte, že všechno, jak se odehrává, si zasloužíte. Ano, jakmile přijmu, že ten druhý je, jaký je - vzpomeňte si na Krista – jsem jaký jsem – pak jste ucelení. Ale takhle se musíte koukat na každého jedince. I sami na sebe, tedy na tělo, za které se považujete. To je základ. To jsou věci, které vás pak jednou budou chránit a budete to považovat za intuici, ale to není intuice, je to jenom to, že už si to nezasloužíte.

Já nevím, jestli jsem vám to vyprávěla, asi možná na veřejnosti ne. Moje starší dcera je už teď... začíná se to všechno rozplývat takové ty věci, které byly obtížné, je vidět, že na sobě všichni v rodině udělali hodně, hodně práce. A vyprávěla mi nedávno nádherný příběh, kdy... protože oni mají restauraci, obsluhuje ji můj zeť a pracuje tam od nevidím do nevidím a on je hrozně hodný, to je strašně hodný člověk, moje dcera taky. Oni dokonce v tom městečku, ve kterém žijí, tam jsou tři takoví starouškové, kteří by byli o Vánocích sami, tak oni si je odvezli na ten svůj stateček, hrádeček a o Vánocích jim tam udělali Štědrý večer. A ten jeden dědeček má takový malinký bufiček, který je takhle za rohem naproti přes ulici té restaurace a ten můj zeť, který miluje staré lidi a miluje děti... to jsou skupiny, které jsou takové slabší, že jo, takové jakoby, neumějí se bránit už, staří lidé a děti... takže on tyto skupiny miluje, a tak on tam k tomu jednomu stařečkovi chodí vždycky na chvilku, když má volno, tak zavře tu restauraci a jde tam na kafe. On by si ho mohl udělat u sebe, ale on s těmi dědečky tam rád povídá a vypráví si. Ví také, co se děje v té vesničce, že jo, takže prožívají hezké chvíle...

A den před tím, než šel k tomu dědečkovi na kafe, byla neděle a uklízeli v té restauraci společně s mojí dcerou a najednou ten můj zeť bafnul kasu a odnášel ji pryč. A Lucka mu říká: „Kam neseš tu kasu?“ A on: „Do bytu, mně se tady nelíbí.“ Říká: „No, prosím tě, jsi normální? Kam budeš dávat peníze?“ „Třeba do lednice.“ Říká: „Hele, víš co? Je to tvoje restaurace, dávej si peníze třeba do lednice. Kašlu na to.“ Říkala: „Douklidili jsme, odjela jsem.“ Druhý den šel ten můj zeť na to posezení s tím dědouškem, pije kafičko, zasmáli se, popovídali si s dědkama a najednou, jak seděl na té barové stoličce, tak takhle kouká z boku na barák a viděl, jak bylo otevřené okno a tam provaz. V noci přišli zloději, ale odešli s prázdnou. Nenašli kasu. Ale vykradli pekaře, řezníka, zelináře – celou ulici vykradli, odnesli kasy, jenom tu naši ne, protože... A tam je vidět, to není intuice, to je děj, kdy to Nadjá ví, že už je tam správný poměr k věci. Už se všechno zarovnal. Ten člověk si to nezaslouží. A ti, co o to přišli, si to taky zasloužili. Pamatujte – vy máte všechno přesně tak, jak máte prožít, abyste prokázali, že to takhle zrovna přijmete.

Milá Ivuško, děkuji za vše, co pro nás všechny děláte. Vždycky, když si nevím rady, pouštím si třeba vaše přednášky a objevím odpovědi. Mohla

byste mi říct, co může znamenat, když máme v rodině lymfedém na nohou? Měla ho i moje babička – matka mé matky.

Víte, to je záležitost první čakry a ta jednička je dost podstatná a je vidět, že se tam opakuje nějaký náběr povahy. Tam si dědíte v DNA povahu. Ale to neznamená, že musíte mít po té ženské linii tady tyhle věci. Někdy se může narodit dítě... já jsem taky spíš byla po tatínkovi jako dcera, než po mamince. Bylo tam dost povahových vlastností, hlavně optimismus. Moje maminka až dneska umí být trošku optimistická, ale většinou podléhala pesimismům a to jí také poznamenalo zdraví. Ale dneska můžu říct, že je nejzdravější, jaká kdy byla. Že se opravdu dostala ze spousty věcí. Víte, nedávno jsme řešili na Facebooku vlastně, co to znamená. Vezměte si, třeba tam jsem dostala otázku, jak to, že se mi ještě občas dějí věci s mojí maminkou, když někde třeba vystartuje nebo něco udělá, když už teda já to nepotřebuji. To je, prosím vás, záležitost bílomágovského pohledu. Bílí mágové si myslí, že když něco přestanete dělat, tak to z toho vašeho života odpadne. Tak to není. Kdyby tohle existovalo, tak by hmota mohla měnit program a ona nemůže měnit program. V tom je hmota úžasná. To znamená, že pro správný výstup je zapotřebí v té poslední fázi mít trpělivost. Ale hlavně, i když vám to pak někdo udělá a vy už nemáte běsy těla, tak vám to neudělá, protože vaše tělo nereaguje. Ale Vědomí mojí maminky v té chvíli, když já, moje tělo, nereaguje, je moje. Rozumíte mi? To znamená, že já tam jsem s tím mým tělem oblečeným na svém Vědomí a čekám, až to dojde i tělu té mé maminky. A tehdy ona skutečně během dvou tří minut, pěti minut, deseti minut, najednou se zastydí a tak jako...

Já si pamatuji, teď před Vánocemi se mi stalo, že já mám kamarádku, určitě ji znáte, ona se mnou jezdila, vozila mě na přednášky, když jsme ještě jezdily v roce 2012. A ona měla letos padesátiny, Janička, a měly jsme takové nádherné setkání, jako vždycky před Vánocemi. Ona uvaří, my každá přineseme nějakou taky takovou dobrůtku, dáváme si malé dárečky. Jsme samé holky, většinou jsme chodily na jógu, takže letos se nás sešlo devět, měly jsme nádherné setkání. A já jsem ani v tom říjnu neměla čas za tou Janou, chudinkou, dojet a dát jí ani kytku, ani přání nic, ani dárek, a tak jsem si to tak shromažďovala. A byla jsem 15. prosince v Brně, Dan mi ještě říká: „Nevracíš se domů.“ Protože on věděl, že v úterý jedu do Žďáru nad Sázavou. Já říkám: „Ne, já se vracím za maminkou. Budu s ní jeden den a pak zase pojedu těch mnoho hodin na tu Moravu, protože to jí neudělám.“ A opravdu jsem přijela, zase jsem samozřejmě odložila, že jo, spoustu svých věcí.

Přijela jsem za tou maminkou, v to úterý jsem odjela, vrátím se a už jsem byla tak zblblá – když potom nevíte, když pracujete v sobotu, v neděli, pak zase i v týdnu, tak už nevíte, jaký je den. A jak jsem chtěla tu maminku povzbudit v to úterý, když jsem přijela, sednu si vedle ní do toho křesla a říkám: „Jak to, že nekoukáš na Barnabyho?“ My jsme vždycky v neděli koukaly na Barnabyho. A teď se ta hlava otočila a evidentně neměla dobrou náladu a říká mi: „Ty máš v tý hlavě úplně nasráno.“ Smích. „Vona není neděle.“ Já jsem se začala strašně smát, ale fakt smát, protože mně to přišlo strašně komické. A já říkám: „Ježíš, to je tím, že pořád pracuji.“ Takže pro mě ta reakce nebyla negativní a ona za chvíli: „Jak jsi se měla, Ivanko?“ Ano, takhle to běží. Ale když bych pak byla nabuzená, že jo, tak to pak pokračuje a už se pohádáte. To zkrátka nejde.

Ale hlavně, teď jí druhý den říkám... takže já jsem se vrátila toho 19. a 20. jsme měly tadyto setkání s těmi jogínkami a s tou Janičkou. Takže jsem jí koupila velikou kytici, dárek, že tam pojedu a ta maminka se to samozřejmě ode mě dozvěděla. A teď seděla ještě a říká mi: „A furt někde cáráš, furt někde běháš.“ A já jí říkám: „Mami, proboha, to jsi ty, že nemáš žádnou kamarádku. Máš jedinou, se kterou se nechceš kamarádit a už jste na tom tak i zdravotně, že ani ona nemůže. Ale, mami, lidi to běžně dělají, že se před Vánoce setkají někde v kavárně nebo někde na návštěvě. Povídají si, rozloučí se se starým rokem, rozloučí se s přáteli a popřejí si něco hezkého. To, že ty to neděláš, neznamená, že to nebudu dělat já. A s tím se budeš muset smířit.“ A nic. Mně bylo tak dobře, já jsem jí to jenom řekla. Tomu tělu jsem to jenom řekla bez odsudku, jenom aby si uvědomila, že tohle je můj život a ten si vybírám já. To, jaký měla ona život a vztah k životu, to bylo její a taky to bylo správně. A že bude muset respektovat to, že já se chovám trošku jinak. Hele do minuty se najednou ozvalo: „Pozdravuj Janičku.“ Ano, takhle to pracuje. Takže to Vědomí si to uvědomí, ztlumí to tělo, třeba se i zastydí, narovná se to a jede to. A furt to ubývá a ubývá a ubývá a moje maminka se takhle pomalu stává svatou. Smích.

Milá Ivanko, ve Zjevení svatého Jana se píše o ženě oděné sluncem a dvanácti hvězdami kolem hlavy. Můžeš nám k tomu něco říci?

Víte, ve Zjevení svatého Jana jsou veliké symboly, které jsou pravdivé, ale jsou viděné mnohými všech těch dva tisíce let úplně trošku jinak. Ve skutečnosti žena oděná sluncem znamená žena oděná optimismem. Něco třeba jako Iva. Je to jenom ten, kdo přináší dvanáct hvězd. Víte, co to je dvanáct hvězd? Je to dvanáct úkolů. Dvanáct úkolů znamená – máme v rozsahu dvanáct úkolů proto, že vy, každý z vás si ten jeden úkol pro každý život vybíráte k tomu, abyste se ho tady naučili, nebo ho dovedli k dokonalosti, během toho jednoho jediného života. Je to vlastně vaše znamení. Vezměte si, každé znamení má jiný úkol. Panna je perfekcionista a je kritická, když to sama dokonale neudělá a druhý... takže to musí zmírnit. Každé znamení má své. A uvědomte si také, že žijete v lidském těle zhruba pět set životů, než se vlastně dostanete přes hladinu 3D Vědomí, kdy si myslíte, že jste tělem. A do té doby, když podělíte těch pět set životů těmi dvanácti, tak zjistíte, že jste byli mnohokrát Pannami, mnohokrát jste byli Blíženci, mnohokrát jste byli vším možným, co tady existovalo v rámci dvanácti úkolů. A pamatujte si, že jste nikdy nebyli stejným Beranem, jakým jste třeba dnes, nebo stejným Býkem, jakým jste dnes, protože i toto se vyvíjí a vše musíte odstupňovaně projít. Je to zkrátka úkol, který se týká průchodu třetí dimenzí. To znamená Vědomím Ducha skrz hmotu planety. Takže ta žena, která má kolem hlavy dvanáct hvězd, ta zvládla všech dvanáct úkolů ve všech svých zrozeních a ona už hýří optimismem. Já jsem nedávno i o tom mluvila na Facebooku, protože jsem se skutečně... ono se to ke mně pomalinku blíží, já to vidím, ale ještě není čas, abych úplně stoprocentně o zjevení svatého Jana popovídala, ale jednou se k němu dostaneme, nebojte se.

Co znamená, že had ženě rozdrtil patu a ona jemu hlavu?

Ne, to je, že žena rozdrtila patou hlavu hada. Ano, to je také informační záležitost. Také této ženy. Protože, uvědomte si, že had je symbol Satana. A Satan samozřejmě tady má své úkoly, nabádá vás k určitým věcem. On ovlivňuje vaše hmotné tělo, což jste si nikdy předtím neuvědomovali. A informace, které tato žena přináší, vlastně rozdrtil systém logiky hmotného světa. To znamená – zastaví ho. A pozor, je tady i smlouva. Satan sám ví, že v této době, když planeta překročí vlastně hranici, kružnici, po které letí časoprostorová křivka vlastně planety, která se neustále točí, letí dál, ona proletí přes mnohé vyšší dimenze, nejen přes pátou. A tehdy vlastně opouští po každý určitý stav Vědomí z každé dimenze, když jdete do další dimenze, tak opustíte zase další stav Vědomí a jste větším a samozřejmě zkušenějším Bohem, ale musíte si to prožít ve hmotné složce. A hmotu budete ještě používat velmi mnoho dimenzí, než ji úplně opustíte a nebude zapotřebí. Takže ta hmota ve Vesmíru je také velmi důležitá, i když vlastně činí docela malé procento z toho celkového objemu. Nicméně pod tím vším je skutečně uložen Duch. V každém vašem okamžiku jste vždycky celým Duchem. Jste i na konci stejným Duchem, jako je na konci poslední dimenzí. Přesto si k tomu musíte krok za krokem dojít ve hmotné složce, abyste prožívali svůj život, abychom všichni žili. Tak si toho považujte.

Satan bude nalhávat vlastně lidskému tělu, že to jsem byl ale idiot, že jsem si to takhle zvolil. Hi, hi. Hodně lidí mi tohle píše jako jo, jak jsem si to mohl takhle blbě vymyslet. Tam je ještě vlastně nápor toho těla, který převáží všechno tou nelibostí. A vidíte, ta žena optimismem hlavu hada rozdrtil. Ano. Satan ví, že v tuto dobu překračujeme tuto linii. To znamená, že proto zvyšuje aktivitu, procházíte velkými zkouškami, aby zadržel vlastně v prostoru 3D Ducha, který je ještě slabý na hmotnou složku. On ji nepustí. Takže je to vždycky na vás. Já jsem pouze přinesla informace, které vy musíte zpracovat a každý sám za sebe bude vlastně toho hada drtit. Představte si, že já jako čisté Vědomí bez ovládní hmoty mluvím na své Vědomí ve vás. Na vaše Vědomí, abyste věděli, jaké nástrahy vám vlastní tělo s vaším jménem připravuje. Ale ten zbytek, ten už musíte dokázat sami. Každý sám za sebe. A v tomhle je ten vývoj úžasně, ale úžasně nádherný. Je spravedlivý. Ano, každý sám za sebe.

Hezký den, Ivanko. Ráda bych se zeptala, jestli můžeš promluvit o symbolu kruhu. Kříž byl symbolem pro uplynulé dvoutisíciletí a teď přichází kruh. Máme u nás v areálu, který pronajímáme, jurtu. Je to velmi příjemný prostor, který má velmi specifickou a příjemnou atmosféru. Všimám si, že vznikají stavby kruhovitého půdorysu. Děkuji za odpověď.

Ano, kruh je symbol jednoty. Všimněte si – kříž byl znamením toho, že máte ukřižovat vlastně ego. Každý kříž má vlastně dvě roviny – jednu má vertikální a jednu horizontální. Ta vaše vlastně horizontální rovina ta vám běží přes srdce, ta druhá taky, ta běží po páteři. Ale ta svíslá, ta je logická, lidsky logická, a pak je horizontální a ta je emocionální. Já si pamatuji, jak jsem před mnoha lety byla u Jiříka Vondráka a to bylo naposledy, co jsem tenkrát vědě... protože ta reakce, která tam nastala, ta byla poslední, kterou jsme spolu měli zažít. I když se kamarádím s mnoha lidmi, přátelím se a věřte mi, že mnozí mezi nimi, mně nezáleží na tom, v jaké rovině jsou. A tak to máte i vy, aniž

byste si to uvědomovali, že se ve svém životě setkáváte i s černými mágy, někteří to ani neví, že to dělají, někteří jsou bílí. A tady ten Jiřík ten pracoval vždycky v té hladině bílé magie, ale já už jsem mu pak do těch pravidel nezapadala, já už jsem se vymykala. Jednou jsem k němu přišla a on mi říká: „Ty nejsi ženská.“ Já říkám: „Jo a co jsem?“ A on jak maloval, tak bylo vidět, já už jsem neměla emocionální rovinu. A vidíte, u bílého mága informačně je, že zkrátka ta žena musí mít emoce a já jsem je neměla. V tu chvíli jsem věděla, že už tam nesmím, protože bych vlastně šla zpátky, když bych se mu snažila vyhovět a to nejde. Zkrátka to nejde.

A pak za velmi krátký čas, nevím jestli týdnů, možná měsíce, jsem jela do Prahy po dálnici a najednou jsem viděla směrem do sebe a viděla jsem, jak už mi zbývalo vlastně z toho svislého břevna toho kříže, mi zbývala asi třetina. Už bylo všechno odpadlé. Už se mi ten kříž bortil a v té chvíli už jsem cítila, jak je mi strašně dobře, jak už nejsou lítosti, nehodnotím, neposuzuji, nekritizuji, respektuji, nemám vztahovky. A nebojte se, smrt ega – vy nezažijete tu smrt nikdy vlastně, protože smrt ega je stejná, jako když umírá lidské tělo, ale vy to zažijete ve středu toho života třeba ve čtyřiceti, v padesáti letech, v šedesáti, někdo to má jinde samozřejmě, na tom nezáleží, ale žijete dál. Ale najednou okamžik, když vám zemře ego, přijde obrovská úleva, obrovská blaženost. A v okamžiku, kdy umírá ego, tam okamžitě miliontinu sekundy, tam není žádná proluka, se dosadí vaše vlastní Vědomí Boha. Vy vlastně ve skutečnosti jste tu vždycky byli, žili jste tu vy, akorát to tělo vám dávalo příkazy a vy jste si mysleli, že když vám dává příkazy, že jste to vy. Nepovažovali jste to za možné, že vám může dávat někdo jiný, než kým byste byli. V tom je obrovské mysterium. Nejde zemřít, to si pamatujte.

Kruh je samozřejmě koule a je to celistvost. Uvědomte si, že vám vysvětluji, že vy jako Bůh jste celé Vědomí planety. Planeta je vždycky kulatá. Viděli jste někdy letící kostku? E-e. Až vyšší dimenze budou mít trochu jakoby jiné symboly, ale to se bude měnit podle úkolu, který tam bude. Teď máme zkrátka kruh, neboli i koule, dá se říci koule. A je blbý říkat, že teď je koule, že jo? Takže kruh je úžasný. Ano, je to celistvost. Jste celek, o to jde.

Ještě mám jednu otázku ohledně školského systému u nás a vůbec vzdělávání dětí v tomto zkonstatěném systému. Mám tři děti. Nejstarší syn, čtrnáct let, je studijní typ, takže to zatím ještě dává. Prostřední syn, deset let, je úplně jiná povaha a systém už moc nedává. Přechází na částečné domácí vzdělávání. Vím, že je vše dané a že tato změna musela nastat. Uvidíme, jak celým procesem projdeme. Nemám konkrétní dotaz, jen třeba pár tvých slov a třeba ostatním doplní tu životní mozaiku. Děkuji mnohokrát a objímám, Lenka.

Ano, dneska už je tady možné vzdělávání vlastně jakoby mimo – třeba přes počítač, že se spojíte. Tady dokonce existuje snad sedm set dětí v tom systému, které to využívají, nejen v Čechách. Dokonce existuje i střední škola, která to umožňuje. Až vysoká účast musí být jasně s účastí těla a jména. Ale je to také hodně výhodné pro české děti, které žijí v cizině a chtějí mít vlastně systém českého vzdělávání. Protože české školství, já osobně si myslím, že je dobré školství. Tam se také samozřejmě jedná o to, jaký ten

osud máte a kdo vám za učitele jako člověka charakterně přijde do cesty. To je strašně důležité. Pokud budete mít na cestě před sebou člověka, který jako člověk a učitel nebude splňovat podmínky, pozor, takového opravdu spravedlivého a čestného člověka... Péfo, koukám na tebe, to se mi líbí, ty jsi hodný člověk. Tebe bych chtěla mít jako třídního profesora, teda. To bych měla učitele. Hi, hi. A tak jako ty děti tam budou chodit rády, i když se jim třeba nebudou zrovna líbit nějaké předměty a budou se jim zajídat, protože budou vědět, že... víte, každý člověk tady má předurčení, čím bude. Ten systém ale samozřejmě doporučuje, abyste prošli vším, abyste všechno splnili na nejlepší, ale ne každý na všechno má. A když tam pak po nich někdo psychicky hopsá a vlastně dochází k takovému tomu teroru, a pak ještě možná i v té rodině, tam musí být souznění.

Ale pozor – stát se může, že zrovna v cestě jako člověk budete mít učitele, který nebude tomuto obrazu dokonalosti samozřejmě vyhovovat, což je tedy bohužel asi dost častý problém. Ale tehdy se toho dá skutečně zbavit. Vy potřebujete zklidňovat své dítě. Zklidňovat a vysvětlovat, protože on se taky potřebuje naučit ve svém životě přijmout kohokoliv a přejít s ním za určitý čas. A věřte mi, že když to dokáže, tak i v tom životě už se mu uleví v té budoucnosti. Takže bacha, trénujte své děti, impregnujte je tím, že je připravíte na to, že mohou potkat v životě kohokoliv. Tehdy zvládnou úplně všechno.

Za další – tomu dítěti potřebujete nastavit vlastně ten režim, to znamená, že si potřebuje sám uhlídat, když už se teda učí sám doma, aby skutečně plnil. Takže kontrola, kontrolujte si to. Ne, aby vám něco uteklo, je to docela i zátěž pro rodiče někdy, kdy jim to také musíte vysvětlovat i doma a kontrolovat si, že se to skutečně opravdu naučili. Ale tyto děti jsou pak, když to umí, samostatné, což je perfektní. A umí se o sebe skutečně postarat. Takže všechno má své výhody a všechno má i své nevýhody. A je vidět, že každý ten váš kluk je trošku jiný. Takže pokud jim to bude vyhovovat, ano, je to tak. Třeba u nás se učí také jinak než třeba v Americe. V Americe je to o tom, že oni vlastně těm studentům zadají úkol, aby projevili, co v nich je. To u nás dneska ještě není. Dneska tam je to, co musí splnit. Takže vidíte, každé to školství to má trošičku jinak. Když půjdete do Německa, v Německu to také bude jiné. Vy ale už víte, že i každý stát tady vlastně má jinou národní povahovou vlastnost. Takže všichni tady máme svůj úkol. Dělejte to tak, aby to vyhovovalo vám a aby se ty děti skutečně naučily to, co je baví a zajímá. Protože pokud pak budou ty věci a to svoje povolání dělat rádi, tak to budou dělat dobře. Budou jim chodit krásné nápady.

Ted' dobře poslouchajte, tohle bude hodně zajímavé.

Milá Ivanko, jednou jsem vám psala o muži, o kterém jsem si myslela, že získává nějaké info prostřednictvím styku se ženami. V přednášce jste odpověděla, že jde o černou magii a že tento muž dostane rádně na zadek a že to, co dělá, budou dělat jeho buňky v těle a onemocní. Já jsem se tehdy rozhodla věřit tomu muži, protože jsem byla zamilovaná a asi ještě jsem. Doufala jsem, že nedostane na zadek a neonemocní, protože jsem ho měla ráda.

Hele, já ho mám taky ráda.

Postupně se dozvídám, že udělal obrovské podvody. Vzpomínám si, že když jsem byla u něho na konzultaci, viděla jsem na chvíli místo jeho tváře tvář ďábla a z uší mu šel dým. Smích. Když mě tak už roky přitahoval, když chtěl sex, neváhala jsem a byla jsem šťastná.

Teda, jako pozor obcovat s ďáblem, to musí být zajímavé.

Potom mě poslal, jestli se nechci vysprchovat. Tak jsem šla a kabelku jsem nechala u něho. Nevím, co dělal, když jsem se sprchovala, ale vím, že sebou trhl, když jsem vycházela z koupelny příliš brzo. Většinou k němu chodí bohaté ženy a já mezi ně nepatřím. Dala jsem mu za konzultaci nějakou vyšší cenu, protože mám momentálně dost nízké výdaje. Smích. Když jsem mu řekla, že mě to v mojí práci moc nebaví, řekl mi, že mám jít do Prahy, Moskvy, nebo USA. Smích. V poslední době jsem měla v hlavě jen jeden plán – jít do Prahy, nechat se přesunout v rámci firmy. Cítila jsem radost ze změny, rodičům i kolegyním jsem už řekla, že odcházím, v tomto stadiu už není cesty zpět. Měla jsem radost i z toho, že budu blíž tomuto muži, teď vím, že budu blíž podvodníkovi. Nevím, jestli je to tím, že jsem ještě zamilovaná. Nevím, jestli mohl udělat nějaký podvod i na mě, když nejsem bohatá, ale zatím necítím nic negativního. Víím, že ve skutečnosti tu nikdo není vinný a kdybych měla takové charisma a schopnosti jako on, také bych možná udělala takové podvody.

Teda vy se nudíte. Smích. Páni, to je darda. Tak, odpovědět, jo? Vy už moc dobře víte, že stav zamilovanosti znamená vstup do učení. Nedávno jsem viděla právě a taky jsem to měla vytištěné, takže odpovídám i vlastně zároveň na buď, je to dva dny zpátky, nebo tři dny zpátky, byl takový koment i na Facebooku, vy tady jste hodně vlastně i z facebookové skupiny, takže víte, o co jde. To je ta samá žena. A taky jsem tam tedy k tomu měla koment, protože samozřejmě to pokračovalo. Ona tam ještě vysvětlovala, že když byla malinká, tak milovala vřdycky negativní hrdiny. Tam je ještě obdiv, pozor, ke zlu. To znamená, že toho člověka v tom programu těla to ještě láká. Ještě nedostal tolik ran od této složky, která si říká černá magie, že bude muset ještě ten člověk trochu něco pochopit. A stav zamilovanosti to říká, že vlastně ještě je pořád člověk jako magnetem přitahovaný k takovéhlemu vlastně jakoby človíčkovi, který tam bude dělat tyhle věci.

Vy, kteří máte dost zkušeností, tak už byste do tohoto vztahu nešli. Už i ten smích, který jste samozřejmě měli, je jasné, že vy už, pozor, jste happy. Jste happy, protože víte, že ona ještě musí. Tam je fakt soucit, protože toto je šílené. A ještě vlastně ho miluje a ještě se tam stále bude vracet a budou se jí v hlavě vynořovat spousty otázek, protože ona není bohatá, ale tam může být zase jiný zájem, třeba to bude krásná žena, já ji neznám, tak on si tam bude chtít něco prožít, ale platit za tyto konzultace... Smích. Bylo by to blbý i kdyby on platil vám. Smích. Ale jako by to pro vás určitě příjemnější, když už nejste bohatá. Smích. Ale tvrdit někomu, že teda do vás nalejvá nějaké informace a ještě vám třeba čistí čakry, když s vámi má sex, tak nezlobte se, ale... Možná byste si měla odejít někam do klidu a popřemýšlet o tom, jestli skutečně... A pozor, ještě vám něco řeknu – vy ubližujete nejen sobě a bude vám ublíženo, ale ubližujete i

tomu člověku, protože mu dovolujete ubližovat druhým lidem. A tohle už je hodně závažné. Popřemýšlejte o tom. Já vím, že pokud musíte, musíte, nic vám v tom nezabrání, ale varování musím vyslovit.

Ahoj Ivanko, pokud bys našla chvílku, ráda bych se tě něco zeptala. Jsem jediná z rodiny, která tě poslouchá a nemám s kýmkoliv si promluvit. Moje třicetiletá dcera, nevěřící, má už léta vize, kdy vidá obrazy, které se dosud vždy vyplnily. Vysvětlila jsem jí, že si toho nemá všimnout a má to nechat běžet, jak to přichází. Nedávno přišla s tím, že ví, že si právě zkolaudovaný byt dlouho neužije. Ví, že je to zkouška pro nás všechny a vysvětlila jsem jí, že se nemá bát, že je všechno dané a bude to, jak má být.

Ano.

Dnes mi dcera sdělila, že se jí dříve občas stalo, že aniž by věděla jak, opustila tělo. Včera v noci se opět dostala do takového stavu a hned se jí údajně přes velikou snahu nedařilo vrátit do těla. Po asi třech hodinách se vrátila do těla, divně dýchala a měla klasické pocity údivu, kde že se to ocitla. Řekla jsem jí, že to nic není a že se tomu nemá bránit. Dcera má dvě protichůdné, tedy neléčitelné, poruchy srdce. Tachykardii a bradykardii. U tachykardie se nečekaně zrychluje chod srdce především v klidovém stavu. Bradykardie je nebezpečná tím, že při změně polohy těla, naklonění trupu, zastavuje srdeční činnost. Proto to píšu. Je možné, že je nevěřící dceři opouštěním těla ukazováno, že existuje i něco jiného, než život ve hmotě a že jejím úkolem je to přijmout a uvěřit, nebo může být tento stav způsobován srdeční poruchou a zástavou srdeční činnosti? Opouštění těla je čím dál tím častější. Ví, že tvých přednášek, že jedna z tvých dcer opouštěla tělo při bolesti, ale je možné, aby k vymístování docházelo nevědomky a bylo obtížné se do těla vrátit, může se jednat o zkoušku strachu? Já ani dcera o tom nemůžeme s nikým z rodiny ani známých mluvit. Moc by mi pomohlo znát tvůj názor. Mám tě moc ráda. České Budějovice.

Ano. Víte, v určité úrovni, většinou to bývá úroveň ještě magická, vám Satan nabídne tento dar. Že můžete najednou z ničeho nic, aniž byste usilovali, opustit tělo. Je to stav, kdy ještě vidíte věci dobré a zlé, ještě je posuzujete a pozor, nesmíte se toho bát, nesmíte reagovat a nesmíte to chtít – opouštět to tělo. Mělo by se to samozřejmě ztratit, když o to nebudete usilovat. Hlavně nebuďte vyděšení, když se nebudete moci vrátit. Nebojte se, jste připevnění pevně pupeční šňůrou k tělu. Pokud by v tom astrálu našla nějakou strašidelnou věc, musí zachovat vždycky klid a neplatí takové ty chiméry v bílé i černé magii, která tvrdí, že vám může mezitím to tělo obsadit někdo jiný. Ne, to je vždycky jen pozice vývoje hmotného těla, která je nastavená. Tady je vidět, že když posloucháte, tak že je tam vedle ní někdo, kdo by jí mohl aspoň poradit, ale vědomě nedělat.

Moje dcera to měla jen párkrát a bylo to vždycky v takových zvláštních okolnostech. Za prvé když se bála nějakého zákroku, tenkrát, když jí vlastně operovali ten prst a měli jí umrtvit celou ruku a když viděla tu injekci. Ona říkala: „Mami, ta jehla byla jak malíček.“ Jo, taková ta hrůza. Viděli jste tu jehlu, jak malíček nemohla být, že jo. Takže když to viděla předimenzovaně, strach byl veliký že jo, kdy jí tohle vrazí do podpaží. Pak se jí to stalo jednou... Úplně poprvé se jí to stalo, když se učila v létě na dvorku. Lavička. Učila se na nějakou písemku matematiku a usnula na velikém slunci. A jak usnula, tak se najednou vzbudila, bylo jí divně, tak si sedla a měla strašnou žízeň. A najednou, jak otevřela oči, viděla periferně nohy. Tak se otočila a teď viděla, hele ty nohy jsou jako moje. Tak se otočila a viděla sebe. Pak se strašně lekla, jak zpátky skočila do toho těla, tak pak ji hrozně bolela hlava. Tak to bylo poprvé.

Potom když, my jsme se totiž stejně, ve stejný čas asi o dva měsíce seznámily – já s mým mužem a ona vlastně se svým budoucím mužem – a teď oni ti naši kluci nám volali v tu stejnou dobu, že jo. Takže, když zazvonil telefon, jsme obě běžely k tomu telefonu. A jednou jsem to zvedla a ona viděla, že volá můj kluk, tak já kecám, kecám, ale já jsem nevěděla, že měla domluvené, že ji bude jakoby Aurelien volat. A já mluvím, mluvím, mluvím, pak jsem asi po hodině domluvila, dovedete si to představit, položila jsem ten telefon a jdu do pokojíčku a vidím tam, jak ona leží na posteli a říká mi: „Ty jsi mi dala!“ Říkám: „Co je?“ Ona ležela, když zazvonil ten telefon, vyběhla, já jsem to vzala, viděla, že to je pro mě, tak se vrátila, lehla si a řekla si, že si počká. A jak ležela, zavřela oči, čekala, tak se jí to zdálo strašně dlouhé. Začala být tak nervózní, tak vyběhla a stála za mnou a říká: „Mami a mluvila jsem na tebe. Dělej, já čekám taky telefon.“ A říká: „A ty jsi vůbec, tys mě úplně ignorovala. Chvilku, když jsem viděla, že nereaguješ, tak jsem se otočila a chtěla jsem se rozeběhnout a skočit vlastně na tu postel a jako být našťvaná a jak letím, tak vidím, že ležím na té posteli.“ Ona vlastně, proto já jsem ji neslyšela, protože ona mi tam kecala z astrálu. To mě nezajímá jako. Hi, hi. A taky ji potom strašně bolela hlava.

Takže pak se dějí věci, když usilujete, něco nechcete jako, chcete to zařídit a nemůžete, jo... To je takový ten pocit, že se vytrhnete vlastně jakoby z toho těla. Já se vrátím. Dneska tady byl taky vlastně ten dotaz o tom učení se, o cestování do astrálu z toho webu té vlastně bílé, někdy to může být hranice černé a bílé, magie. Víte, vy máte skutečně opustit tu hmotu a ne opouštět a vracet se do těla. To je veliký rozdíl. A to je vždycky průser, tohleto. Tyhle ty věci jsou strašně těžké. A slábne vám vaše tělo a hodně si to zaplatíte. Nedělat. Nedělat, varuji vás před tím. Takže – zklidňovat, vysvětlovat, nesmí se bát, nesmí to odmítat. Když už půjde do postele a nechtěla by to, bude k tomu mít hmotné Vědomí sílu. Bude se zvyšovat a bude si s ní dělat, co chce. Ono to pomalinku jakoby přestane.

Tak, tady jsou ještě dvě otázky, já jsem si nevšimla.

Ivanko, v moha přednáškách mluvíš o tom, že do osmi let proběhnou velké změny, budou se dít dramatické události ve světě a planeta se změní. Je to tak, že do těch osmi let tuto planetu opustí těch sedm miliard lidí a zůstane zde ta jedna sedmina, o které mluvíš, nebo tu bude trvat

ještě dlouhá léta, než zde ta jedna miliarda zůstane. Budou se dít dramatické události a postihnou tedy všechny? A ti, kteří jsou ještě uvěznění v hmotě, budou tedy odstředěni...

Hi, hi. Já vidím tu pračku jako jo.

...jinam?

Podívejte se, tohleto je náběr, který trvá mnoho let. Tady do těch sedmi, osmi let bude... teď už je to do sedmi, že jo... máme rok... tak zhruba do roku 2025, tak to už je jenom šest, sedm let. Skončí vlastně ta předsíň, skončí 4D brána, takže ta planeta už bude hodně čistá, a pak si každý dožije ty své životy. Ale vezměte si, teď se dějí takové ty různé tsunami a věci kdy... Teď jsem zrovna koukala, je to pár let zpátky – dva tři roky zpátky – tenkrát ta tsunami zabila asi dvě stě třicet tisíc lidí. To jsou obrovské ztráty. A opravdu jsou nečekané věci. A hlavně, teď hodně lidí podléhají křeči hmoty. Najednou člověk, který neměl nikdy žádné problémy a nevěděl ani o nějakých duchovních věcech, najednou slyší hlasy, ty hlasy mluví, on se jich bojí. Jako to má teď strašně hodně lidí. Takže psychiatrické léčebny jsou skutečně zastavěné, jakoby zaplněné, narvané k prasknutí. A je to zkrátka děj, který musí proběhnout. To se vždycky děje na přelomu 3D a 5D. Vždycky. Já vám nemůžu konkrétně říct, co bude a jak bude, protože nikdy děj jakoby není vyjeven, akorát jsou podmínky přechodu a ty budou.

Teď si vezměte, co se děje v Asii, v Americe, to jsou samé zvraty. Všechny přesuny vlastně těch různých přistěhovalců, co se děje vlastně mezi Mexikem a Amerikou jako, to jsou všechno dramatické věci. A každý ten jedinec, který odejde v jakémkoliv věku, tam při těch přesunech umírají i malé děti, že jo, samozřejmě, takže to je nastavené a nikdo s tím nic neudělá. Je to zkrátka děj. I kdybyste se snažili tisíckrát někomu tam pomoci, to se vám nepodaří. Já jsem vysvětlovala nedávno jednomu člověku, víte, já jsem dostala nádhernou knížku. Dostala jsem knihu o králi Šumavy, ale to je o skutečném králi Šumavy, který existoval. A on tam vlastně prožívá nádhernou věc, ta kniha má asi čtyři oddělení. Dostala jsem se tím vlastně do totalitní doby a teď jsem prožívala ten běh toho života, kde on tam povídá vlastně a vysvětluje to, co tihle záchranáři ještě všichni mají. On v tom posledním oddíle, kdy už vlastně žil léta v Kanadě, vysvětluje, že ví, že to musel prožít, že musel zachránit stovky, tisíce lidí a převádět je při velikém nebezpečí jakoby do ciziny. Ale dneska už by to neudělal. Protože on zachránil tisíce lidí, ale obrovský počet lidí poškodil. Jenom z jeho rodiny bylo zavřených několik lidí na dvacet let. Někteří na deset, na patnáct. Že to obrovsky poznamenalo osudy. Spoustu lidí, kteří ho kryli, o kterých se dozvědělo, ty rodiny byly strašně potrestané. Táhlo se to opravdu několik generací. A říkal, že dnes, když na to kouká vlastně z té dálky toho času, že dneska ví, že by to neudělal.

Teď si vezměte, že ten člověk takhle z té planety, z té kůže té planety, z té hmoty on odloží tělo a vsune se dovnitř. V tomto životě si ta část toho Ducha uprostřed vybrala tento život, který už skončila, odložila, splnila ho tak, jak měla podle potřeb těla. Ano, to je program těla. Vy teď musíte zachraňovat lidi. V tu dobu mnohé lidi tento děj podpořil, protože vlastně dával takovýto člověk sílu těm lidem, kteří žili v totalitě a nebyli tak silní přežít tuto dobu. Je to pravda? Věděli, že ta totalita, že ti komunisti tady

mají někoho, kdo vzdoruje, že to není navěky jako jo. Ta šance tam, ta jiskřička té naděje se tam dostává. Ale po prožití toho osudu ten jedinec ví, že už to nebude opakovat, takže další osud už nebude záchranářem, už si zvolí pokračování, on si to prožil. Takže vidíte, že ten, kdo si to ještě neprožil, tak současně, když se s ním narodí, tak vedle něj bude někdo, kdo to ještě bude muset udělat, bude muset nějakému národu, který je utlačovaný, ukázat tu jiskřičku. A musí tam ukázat tu sílu, aby někomu dal naději, ti, kteří ještě nemají tu sílu vůbec tohle mít. Ale oni všichni... vezměte si Kryla....., jak z toho byl zdevastovaný potom když... a velmi krátce zemřel docela jako mladý, protože si tu svobodu představoval úplně jinak. A najednou už měl splněný úkol a už neuměl v tomhle žít. V tom jakoby svobodném státě, za který bojoval a úplně mu to podrazilo nohy směrem do té minulosti a najednou neviděl smysl, proč to všechno dělal. Ale v době, kdy to dělal, to pro něj bylo jediné řešení, co uměl. Takhle vy všichni krok za krokem se vyvíjíte a jak jdete skrz ty hodiny, minuty, dny, měsíce, roky, ...měníte svoji pravdu.

Dobrý den, Ivanko, chtěla bych se zeptat, jak je to s problematickou menstruací. Mám už dva roky problém se stavy úzkosti vždy týden před menstruací. Jsem vždy na dně, nejraději bych skočila z okna.

To byste měla menstruaci a ještě zlomenou nohu.

V den menstruace vše odezní, jinak je menstruace bez bolesti, ovšem častěji než obvykle - každý třetí týden. Moc děkuji za odpověď Bára.

Baruško, to si s vámi dělá vlastně tělo. Jo, to tělo už ví, jak na vás má jít. To je takzvaný premenstruační syndrom, že jo. Nepodléhejte tomu, pak si ještě můžete dělat výčitky. To je zbytečné. Zkrátka domlouvát si, nepodléhat náladám. Pak je vám nepříjemné, že třeba máte nepříjemnou náladu, byla jste na někoho protivná. Protože, když se bojíte, tak to jsou automatické reakce těla. Ale pozor, když vám to bude vadit, že to to tělo dělá a budete to odmítat, tak to tělo má sílu vás vždycky převálcovat. Zkrátka, musí vám to být jedno. Já vám k tomu skutečně nic jiného neporadím. A pomalu krok za krokem budete zjišťovat... Sama víte, že – super, nemám bolesti – jo, perfektní. To, že dva, tři dny před tím jsem taková divná, mám strachy – no, to nevádí no, tak mám strachy. Tak si... Já jsem třeba tělu, to už jsem vám vysvětlovala, já jsem ho odměňovala nějakou činností, kterou moc neměl rád. Takže, já bych mu třeba slíbila, já nevím, kdybyste třeba neradili myli nádoby, nebo čistili boty: hele, až začneš mít premenstruační syndrom, půjdeme vyčistit boty. Celé rodině. Hi, hi. Nebo, já nevím: půjdeš běhat. Jako jo. A pozor, ale musíte to pak dodržet. A už pomalinku a to tělo se bude stahovat, protože ví, že už na vás nemá a nenechá se tlačit. Ano, zkuste to. Zkuste si něco vymyslet. Dobře, až přijde strach, zaměstnám se nějakým takovýmto dějem.

Ahoj Ivanko, prosím tě, když si duše obléká kabát hmotného těla s jeho hmotným Vědomím, je to stále to samé hmotné Vědomí – Ego - nebo ne? Děkuji pěkně za odpověď, Darinka.

Ano, Darinko, je to stejné hmotné Vědomí, ale má jinou sílu. A každým životem je ta síla Ega slabší a slabší a slabší, jenom má jedinou výjimku. To jsem vysvětlovala na základních přednáškách na té sklenici, pamatujete si to? Že když už vlastně to Vědomí leze, leze, leze, leze vlastně jakoby nahoru, tak už máte v sobě najednou pocity pod tím Třetím okem, kde jsou ty poslední fáze černé a bílé magie. Najednou máte pocit, že toho Božství je ve vás opravdu strašně hodně a najednou vidíte... a dějí se vám zázraky. Černá magie, ta nepřizná světu, že to není její, ta si to přivlastňuje, ta chce vládnout. Bílá magie, ta má ještě neprobitou pýchu, ta dostává dary zase od toho pána, aby se mohla vyvyšovat. Tam jsou různé procesy. A tady naopak v té černé a bílé magii je krátký čas – jeden, dva životy – nastává to, že místo, aby toho Ega ubývalo a ubývalo a ubývalo, když přibývá toho Vědomí, protože to je vlastně jedna sklenice. Takže když přibývá božského Vědomí, ubývá Ega. Ale v téhle chvíli nastane na krátký čas jiný děj, kdy vám na krátkou chvíli přibude to Ego právě tím, že se nepřiznáte, že to Vědomí, které ve vás dělá takové ty zázraky, není vaše. Třeba černí mágové, u černých mágů to začíná tak, že si něco přeje a ono se jim to vyplní. Ty brďo a teď je to naláká – já umím ovládat svět. Pak si třeba mohou sehnat i nějaké čarodějné knížky, to už je úplně, pozor, na pováženou. Ale musí. Když musí, tak musí.

Já znám jednoho člověka, on už tedy nežije, který se přistěhoval do Mostu do jednoho domečku a zjistil, že soused vedle něj používá černou magii. A tak si šel zakoupit čarodějnou knihu a začal ji studovat. A teď začala třetí světová. Dovedete si to představit, co si ti dva dělali? Jenže pozor. Při tom zasvěcení, které si ten člověk sám sobě udělá a zavolá si toho příslušného démona, dokonce se jménem, tak se mu ten Satan usídlí v páteři. A když už je potom ten člověk, ten mág, unavený a už zjistí, že to není cesta ven, že je to stále peklo, protože zaútočí jeden, zaútočí odvetu druhý, pak zase jeden, druhý... To je nekonečný děj. Jednoho dne je ten člověk unavený a už nechce. Jenže pozor, když to pak nechtěl dělat, co ten démon mu tam vlastně přišel, to je smlouva, to je přesně jako v pohádkách, kdy podepíšete smlouvu s čertem. On ti dá benefity, sílu, abys mohla střílet na toho druhého v té černé magii, ale on si pak vezme kus tvé duše. Takže v době, kdy je ten člověk pak už nechtěl poslouchat, už byl unavený, ho začala strašně bolet páteř. A když si chtěl ulevit od té bolesti, tak musel jít. Pak dostal rakovinu v páteři. Ale my jsme ještě před tím spolu mluvili, on se mě ptal... to bylo strašně zvláštní, protože jsme byli na potlachu a on za mnou přišel a říká mi: „Já bych se tě chtěl na něco zeptat,“ a tento příběh mi vyprávěl. A já jsem mu tenkrát vysvětlila: „Toho se už nezbavíš, ale věř mi, že když se na to budeš dívat jako na dobrou zkušenost, tak příště už to neuděláš.“ A on potom, a to byl dar, velice krátce na to, asi půl roku, zemřel. Nebyl starý, bylo mu něco přes padesát. Takže si přišel nabrat dobrou zkušenost. Takže ano, vždycky si obléknete hmotné Vědomí ve 3D. Dokud se nezastaví negativní odpory, ale musí doznít, ale vždycky se mění akorát hladina vlastně síly egoismu.

Ahoj Ivanko naše zlatá, mám na tebe dvě otázky. Je morálně závadná zamilovanost všeobecně k někomu nadřizenému? V práci k šéfovi nebo ve škole – učitel, žák – když jsou oba nezadaní, smíření s důsledky – je ten vztah nezávadný?

Když jsou nezadaní, smíření s důsledky... to teda nevím s jakými, když jsou teda... tak proč by nemohli?

Někdy nevím, kdy je ta správná chvíle odmítnout kamaráda, který ke mně cítí něco víc. Naposledy se mi stalo, že i když se kamarád nepřiznal, cítila jsem z něho zamilovanost už delší čas. Ale bylo by asi divné říct: „Hej, víš co – já vnímám energii a cítím, že jsi do mě zamilovaný a moje odpověď zní ne.“ Když to z něho vypadlo, už jsme oba trpěli, protože jsem cítila, jak se trápí. Dost ho moje odpověď odrovnala a přemýšlím, jestli jsem mu nějak neměla zkrátit utrpení už dřív. Nemám problém říct ne, nelitovat toho člověka, jen přemýšlím, zda mám právo zasáhnout ještě předtím, než se mi s tím muž přizná. Zase kdybych to udělala v tomto posledním případě, mohl by mi ten kamarád vyčítat, že ho neznám dostatečně dlouho na to, abych ho soudila, jeho osobnost, jednalo se totiž o nového spolužáka. Pomohlo by mi, kdybych věděla, co bys na mém místě dělala ty. Děkuji, přeji krásný den.

Tak. Ano. Mně se to v životě taky hodněkrát stalo, ale když jsem vycítila, že je ten člověk zamilovaný, tak jsem začala mluvit o jiném muži. A velmi často. A před tím kamarádem jsem se k tomu hodně vracela, aby viděl, že je tu pro mě někdo jiný. A vezměte si, ušetříte si strašně hodně nepříjemností, protože on už s tím ten člověk bude počítat. Jakmile ale to cítíte... ne, to je zbytečné. Dát mu to najevo, že zkrátka jsem někde zadaná, aby si nedělal naděje. Vy už moc dobře víte, že ta zamilovanost je úkol, že je vstup do učení, takže pozor, i to učení tady je, ale je pravda, je zbytečné to protahovat. Pak skutečně trpíte oba dva, protože ona vlastně cítí, nebo ten jeden cítí, že ten druhý tedy je na tom tímto způsobem, vy víte, že mu to nemůžete umožnit. Je blbé to předběhnout, než se s tím vyjeví, že jo, taky vám může říct: „Co si tady vymýšlíš za nesmysly?“ To se také může stát. Ale dát mu najevo, že třeba máte někoho rádi, že se na někoho těšíte a že s ním počítáte. Nebo že s někým chodíte, klidně. Zkrátka jinak to nejde. Vezměte si, třeba bílá magie šfourá, nebo černá magie hodně to dělá, do myšlenek druhých lidí. Člověk, který se stává jedním Vědomím, už ví, co v tom druhém člověku je, ale dělá všechny kroky proto, aby mu dal najevo, že s ním do vztahu zkrátka nepůjde, než on dojde do takové zamilovanosti, aby to byla už závislost. Pak už je to těžké.

Fakt, Dane? Hele, mějte se krásně. Bylo mi s vámi zase strašně dobře a zase se někde uvidíme. A užijte si večer, vy co jste tady na Sola Gracii. Vy, co jedete domů, jedte opatrně. A jak říká Míra Brhel z Londýna – mějte se a smějte se. Ahoj.